

În vale

Lily A Bear

Această carte este dedicată tatălui meu, prin credincioșia față de Dumnezeu

Și față de Biserică.

A fost o sursă de inspirație înscrierea acestui manuscris.

INTRODUCERE

În cartea precedentă, *La capătul drumului*, Owen Harding este birjarul, angajat de Abram Kauffman, când familia s-a mutat, călătorind cu calul și căruța din Tofield, Alberta, în Guernsey, Saskatchewan, în primăvara anului 1936. A fost o călătorie de 800 de kilometri pe drumuri de țară, timp în care au trecut prin multe încercări.

Owen observă dependența familiei Kauffman de Domnul Iisus Hristos în fiecare zi și, prin mărturia lor bună, găsește și el pace pentru sufletul său.

Owen este orfan. În primii ani ai adolescenței, a fugit de la verișorul său, Delbert, și soția lui, Marie Penner, unde a trăit patru ani nefericiți. Acum se reîntoarce, plin de încredere că face voia Domnului.

CAPITOLUL 1

MERGI ACUM!

Metiskow. Literele mari albe, ale indicatorului ieșeau în evidență prin întuneric în timp ce farurile mașinii luminau indicatorul de pe marginea drumului.

Metiskow! Un val de amintiri dureroase era să-l înăbușe pe Owen, dar răsuflând profund alungă toate gândurile acestea.

— Merg pe jos de la intersecție, spuse Owen Harding spulberând liniștea dintre el și doctorul Turner, care îl luase în mașină după ce coborâse din tren. Era foarte mulțumitor că l-a recunoscut pe doctorul de la țară și că l-a luat cu mașina până în oraș. Owen era la fel de mulțumit că doctorul nu-l întrebase despre ultimii doi ani de absență sau de ce se întorsese acum.

— Vă mulțumesc pentru bunătatea dumneavoastră. Noapte bună, spuse Owen în timp ce își luă valiza mică, o

ÎN VALE

asează pe umăr și se îndreaptă spre casă.

— Mă bucur că te-am ajutat, îi răspunse doctorul și făcându-i din mână dispăru în întuneric.

O stare de neliniște îl făcu pe Owen să-și încetinească pasul.

Oare ce va găsi? Ce-l aștepta? Metiskow – oare va avea aceleași lucruri grele de întâmpinat? Și totuși, avea și amintiri plăcute din Metiskow, pentru că doar cu câteva luni în urmă s-a împăcat cu Dumnezeu aici.

Îți mulțumesc, Tatăl meu ceresc. Inima lui Owen bătea puternic. Știi cât de dureroși au fost anii copilăriei mele. Îți mulțumesc pentru pacea, dragostea și bucuria pe care mi le-ai dat din belșug. Fii aproape de mine și umple-mă mereu cu prezența Ta, pentru că știi ce mă așteaptă. Binecuvântează-l pe vărul Delbert. Înmoaie-i inima. Binecuvântează familia lui Abram Kauffman. Îți mulțumesc pentru privilegiul pe care l-am avut de a călători cu ei. Inima mea Te laudă pentru ocazia pe care mi-ai dat-o de a cunoaște planul Tău de mântuire. Continuă să călăuzești pe fiecare din familia Kauffman, în special pe Ernest, care mi-a fost ca un frate. Mi-e dor de prietenia lui neșovăielnică și statornică.

Repede, gândurile lui Owen parcurseră din nou ultimele trei luni, când Abram și Martha Kauffman l-au angajat să conducă una din cele patru căruțe în călătoria lor înspre est, din Tofield, Alberta, până în Guernsey, Saskatchewan. Trăind cu ei zi de zi, împărțășind necazurile și bucuriile lor și fiind acceptat și tratat ca unul din familie, toate acestea îi stârniseră în inima plină de durere și singuratică o dorință arzătoare de a ști de ce se comportau astfel. În timp ce a fost citit Cuvântul lui Dumnezeu, cântat și trăit în viața de zi cu zi el a înțeles nevoia lui și a găsit iertare la cruce și acum experimentase cu ei legătura dragostei creștine. Fiecare membru al familiei era special. Marilyn și Rose... fetițele. Evelyn, sora lor de doisprezece ani. Leroy plin de dragoste și de umor. Și Ruth... oare mai exista vreo fată de

Mergi acum!

optsprezece ani care să aibă calitățile ei?

Trecuseră doar cinci zile de când își luă rămas-bun de la familia Kauffman? Un val de căldură îi cuprinse inima când își reaminti cuvintele de despărțire ale lui Ruth Kauffman: *Mă voi ruga pentru tine.* Niciodată nu va ști cum aceste cuvinte simple, dar profunde, erau o ancoră fermă în viața lui.

În timp ce Owen mergea pe drumul familiar, știa fără îndoială că Dumnezeu era cu el. Era sigur în inima lui. Lumea largă cuprinsă de întuneric, stelele strălucitoare de deasupra, toate acestea îl ajutau să fie conștient de prezența divină a lui Dumnezeu.

Oare trecuseră doar cinci zile de când primise scrisoarea

verișoarei Marie? Fiecare cuvânt îi era întipărit în memorie și își putea imagina scrisoarea ca și cum ar ține-o în mâini. Nu era niciun salut, dar cu o mână tremurândă scrisese:

Am primit scrisoarea ta. De ce *nu* te-ai oprit când ai *trecut* – prin Metiskow?

Poate conștiința o să-ți *de ușurata, dacă afli* că ne-am întors acasă în seara în care ai plecat și că Delbert a reușit să salveze vaca.

Nu l-am contactat niciodată pe Brent, *dar de când* am primit scrisoarea ta ne-am gândit la multe.

Pari *ați o altă* persoană. Dumnezeu *a fost doar un* cuvânt *pentru noi, dar acum avem* mal multe întrebări. Uită *de cei trei* dolari; îți aparțineau de drept.

Locuim tot acolo. Dacă mai treci pe aici, oprește-te și pe la noi. Îmibătrânim.

Familia Venner

ÎN VALE

S-a simțit constrâns să se întoarcă în Metiskow. *Mergi!* părea să-i spună Domnul. *Acum! E urgent! Mergi acum!* Doar cu cinci zile în urmă plecase din Guernsey cu domnul North, patronul morii și, totuși, atât de multe se întâmplară. În Saskatoon îi așteptară întârzieri și hotărâră că pentru Owen cea mai sigură metodă de a călători înspre vest ar fi mersul cu trenul.

Dumnezeu este atât de bun! El a pregătit mai dinainte un vagon de vaci care trebuiau mutate înspre vest și era nevoie de cineva care să le hrănească și să le adape pe drum. Owen se minună de felul în care Dumnezeu îi asigură o cale de a călători, oferindu-se să aibă grijă de vaci. Timp de trei zile a călătorit înspre vest în vagoane de vaci. Apoi găsi un alt mijloc de transport, de data aceasta cu doctorul Turner, astfel încât își putea finaliza călătoria până acasă.

Acum era foarte aproape de vârul Delbert. Călăuzirea lui Dumnezeu îl sili să înainteze. Viitorul îi era nesigur. Era îngrozitor de nesigur. Totuși, mai mult decât orice, avea dorința de a merge unde îl călăuzea Dumnezeu.

Sunt aici, Doamne. Se opri la capătul drumului tremurând de frica necunoscutului. *Doamne, am nevoie de puterea Ta! Oh, Tatăl meu ceresc! Fii alături de mine!*

rfe's

CAPITOLUL 2

ÎNTOARCEREA

— Owen Harding! fața lui Marie Penner se luminează de bucurie în timp ce întinse o mână tremurândă pentru a o strânge pe cea întinsă. Owen! șopti ea din nou. Ai venit! Chiar ai venit!

— Da, Marie, sunt aici, răspunse el încet, strângând mâna ei slabă, bătătorită, cu mâna lui puternică. Am venit să vă ajut. O să stau atât timp cât tu și Delbert doriți sau aveți nevoie de mine.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Marie privind la fața luminoasă și sinceră a acestui băiat care a locuit patru ani în casa lor. Părea ca un străin care stătea în fața ei. Ce mult se schimbase Owen! Strângerea de mână, privirea fermă și constantă din ochii lui, chiar prezența lui, trădau putere, încredere și o calitate din interiorul lui pe care Marie nu o putea defini. Oare se putea ca în doi ani o persoană să

ÎN VALE

se schimbe atât de drastic? se cutremură până în adâncul inimii când își aminti de singurătatea și de durerea care adesea erau schițate pe fața lui.

— Ce mai face Delbert?

Întrebarea blândă pusă de Owen o uimi.

— El... doarme. Parcă i se puse un nod în gât și de abia mai putea rosti ceva. Are probleme cu inima. Acum e puțin mai bine, dar... trebuie să se odihnească.

— Dumnezeu m-a trimis, vara mea Marie, spuse Owen simplu. El m-a trimis să vă răsplătesc pentru anii când ați avut grijă de mine. Cum aș putea să ușurez lucrurile pentru tine și vărul Delbert?

Vă! Inima lui Marie striga de un chin tăcut! *Delbert niciodată nu te-a vrut!* Gâtul îi palpita din cauza tensiunii puternice. *Și nici eu nu prea am avut grijă de tine! Delbert niciodată nu ți-a arătat dragoste, niciodată nu te-a vrut pentru altceva decât să faci treabă.*

Amintiri neplăcute năvăliră în mintea lui Marie. Amintiri despre un băiat nefericit, care a încercat din gre «i să-i mulțumească. *Oh, de ce nu i-am luat partea?* O cuprinse descurajarea, dar așa cum făcuse mulți ani, ținu toate aceste gânduri și sentimente tulburătoare în inima ei.

Marie nu știa nicio cale de eliberare. Indiferentă, se întoarse și Owen o urmă prin bucătărie până la ușa scărilor care duceau la mansardă.

— Ți-am făcut patul, îi explică Marie cu o voce atinsă de amărăciune înmânându-i felinarul.

— Noapte bună, Marie! îi răspunse Owen. Se opri înaintea de a urca pe scări, căutând cuvinte potrivite. Sper să fii mângâiată știind că mă rog pentru tine și pentru însănătoșirea lui Delbert.

Dând ușor din cap pentru a arăta că îl auzise, Marie închise încet ușa.

Owen urcă încet scările vechi și familiare. Mâinile îi tremurau nesigure în timp ce așează lampa de ulei pe întoarcerea noptiera ponosită de stejar. Întorcându-se, aruncă din nou o privire prin camera care încă o dată era a lui.

Nimic nu se schimbase. În colțul depărtat stătea patul de fier hârbuit, așternut cu o pătură peticită și ponosită și pe podea, lângă pat, era așezat un covoraș împletit. Patru imagini decolorate dintr-un calendar împodobeau peretele în același loc unde le-a agățat cu ani în urmă. Un zâmbet îi apărui pe chip când traversă camera să se uite mai bine la ele. Ce încântat fusese când Marie i le-a dat! Multe ore petrecuse imaginându-și o poveste care să se potrivească cu fiecare fermă din imagine.

Mulțumesc Marie, că le-ai lăsat aici... gânde el cu voce tare.

Deschise sertarele goale ale dulapului și le umplu cu hainele din valiză. În cele din urmă își scoase Biblia și o așează lângă felinarul de pe noptieră. În timp ce îngenunche pe covorașul familiar, o cântare de bucurie îi umplu sufletul, deoarece știa că după toți acești ani avea acum alături de el un Prieten adevărat. Un Prieten care va fi mereu cu el și nu-l va trăda. Un Prieten care era Prietenul prietenilor și un adevărat Tată.

Owen îi încredința tatălui ceresc zilele ce îi stăteau în față.

Dă-mi înțelepciunea și priceperea Ta, se rugă el, ca în tot ce fac sau spun, vărul Delbert și Marie să știe că slujesc unui Dumnezeu care-i iubește și pe ei.

În patul de la parter, Delbert Penner dormea un somn adânc și neobișnuit, din cauza medicamentelor administrate de doctor. Nu era conștient de faptul că Owen se întoarse sau că soția lui îi îndreptase pătura, în timp ce în privirea plină de reproș se citea foarte puțină dragoste sau respect. Nu era conștient de agitația dureroasă a soției

sau de fărâma de speranță care i se înfiripase în piept gândindu-se la Owen, care era în camera de deasupra.

A spus că se roagă pentru noi, îi șopti soțului adormit. A

ÎNVALE

spus că se roagă pentru noi.

Teama o apucă pe Marie când plecă de lângă soțul ei și rătăci prin casă. Mai era nevoie să-i spună lui Delbert că i-a scris lui Owen fără consimțământul lui? Oare ar trebui să-l informeze pe soțul ei de sosirea lui Owen imediat după ce se trezea? Sau să aștepte până mai târziu, până dimineată? Oare se va mânia? Îi era groază când Delbert se mânia! Își frământa mintea tulburată când cântări fiecare unghi, căutând cea mai bună metodă de abordare, care l-ar afecta cel mai puțin pe Delbert.

Doctorul Turner nu-și dă seama ce lucru greu ne cere spunând să avem grijă ca Delbert să nu se supere! Marie își plecă umerii împovărată, în timp ce se pregătea de culcare. Abia atunci își aminti cuvintele lui Owen: Sper să te simți mai bine știind că mă rog pentru tine... Când se gândi la aceste cuvinte o fărâma de mângâiere îi cuprinse inima tulburată. Poate, viitorul îi rezerva ceva mai bun. Doar un poate...

CAPITOLUL 3

PRIMA DIMINEAȚA

— Marie! Marie! strigă Delbert răgușit prin întuneric, încercând să-și trezească soția. De ce nu răspundea? De obicei el de abia era treaz, când ea, imediat ce auzea că se foia în pat, venea să vadă dacă are nevoie de ceva. Unde era ea?

Marie făcea tot ce-i spunea întotdeauna, fără nicio întrebare. *Asta-i ce-mi place*, se gândi el. *Fără contraziceri și fără bombăneli. Doar ascultare oarbă. Am avut grijă să îi arăt ce aștept de la ea imediat după ce ne-am căsătorit și n-am avut necazuri, își aminti el satisfăcut.*

— Marie! vocea îi tremura de frustrare încercând să se facă auzit. Această boală! Ce umilitor! Privi încă o dată la mâinile lui care fuseseră cândva puternice și încercă să le încordeze, dar fără rost. Simțea cum inima îi bătea neregulat și foarte alarmat căută pe bâjbâite o pastilă pe

ÎN VALE

Prima dimineată care doctorul Turner o așezase lângă pat în caz

de urgență, încă putea foarte bine să audă instrucțiunile doctorului: *Ia o pastilă dacă vreodată simți că inima îți bate neregulat sau îți este greu să respiri.* Fiind tot mai mult cuprins de panică, strânse șovăitor pastila în mână și o strecură în gură. În scurt timp îl copleși o stare de somnolență și inima începu să-i bată normal.

Zorii se lăsau, alungând întunericul cu fărâmele de lumină ce se revărsară asupra provinciei. Încet, orizontul se luminează și ferma adormită prinse contur. Vacile se mișcau lângă grajd. Cu cât se lumina mai mult se putea vedea dezordinea și neglijența din jur – buruienile netăiate, ocolul necurățat, un gard rupt și prins în grabă cu niște sârme... Chiar și iarba a fost tăiată la întâmplare.

Trecură cinci săptămâni de când Delbert suferise atacul de cord. În acest timp nu au avut pe cineva responsabil să aibă grijă de fermă, iar această fermă curată și îngrijită a ajuns într-o stare jalnică. Delbert era mândru și totodată bucuros de ferma lui, iar faptul că nu putea supraveghea ferma de vaci și câmpurile, îi provoca un stres continuu inimii lui deja slăbite.

Marie se trezi mai târziu decât de obicei. Încet, se strecură în camera lui Delbert să vadă dacă s-a trezit. Era un lucru neobișnuit ca el încă să doarmă. Forma înaltă, cu umerii lași arăta putere, hotărâre și fermitate. Nu era ușor de mulțumit și, acum că se simțea neajutorat, părea și mai greu de mulțumit.

În timp ce Marie se pregăti să plece din cameră, Delbert se foi. Curând se va trezi de-a binelea.

Doctorul va fi aici la șapte, se gândi ea panicată. Trebuie să-i spun lui Delbert de Owen înainte să vină. Repede se duse în bucătărie și pompă un pahar de apă proaspătă de la fântână pentru soțul ei. Marie știa că acesta va fi primul lucru pe care el îl va vrea. Intrând în camera bolnavului, îi dădu soțului treaz apa.

— Owen a venit aseară, spuse ea înainte ca soțul ei să aibă șansa de a vorbi. A spus că va sta cât timp ai nevoie de el.

Agitată, îi așează perna și netezi pătura. Respirând adânc, continuă:

— I-am scris lui Owen. Nu i-am spus că ești bolnav, dar i-am spus că îmbătrânim. Și Owen a venit, acum este aici.

Delbert o privi stupefiat pe soția lui. Oare auzea bine? Marie îi scrisese lui Owen? Ea care nu făcea nimic altceva decât ce-i spunea el?

— Nu-i nicio problemă, nu? Adică... Owen știe să se ocupe de

fermă. Poate lucra. Vocea rugătoare a lui Marie abia era audibilă.

Delbert schiță cu greu un zâmbet ciudat.

— Owen poate lucra, repetă el cu voce groasă. Da, dacă este aici, Owen poate lucra.

Marie rămase surprinsă, apoi fu uimită de cât de repede acceptă soțul ei venirea lui Owen. Se simți ușurată după atâta îngrijorare. *Oare ce mai urmează să se întâmple?* se gândi ea, plecând tremurând din camera bolnavului.

Între timp, Owen se trezi, ieși din casă și intră în grajd. Văzând că e gol, se apucă de treburile de dimineață.

— Cine ești? se auzi din spatele lui Owen întrebarea neprietenoasă, în timp ce închidea staulul vacilor ce așteptau.

— Bună dimineață! Owen se întoarse să dea ochii cu cel care credea că este angajat să-l ajute pe vărul lui.

— Sunt vărul lui Delbert Penner, se prezentă el frumos. Am sosit aseară și m-am gândit să-ți dau o mână de ajutor. Cu câțiva ani în urmă tot timpul făceam treabă în acest grajd.

— Mă descurc și singur. Tânărul batjocoritor nu făcu niciun efort să răspundă salutului lui Owen.

— Atunci mă duc să mănânc micul dejun.

<z

(5

ÎN VALE

Prima dimineață

Owen zâmbi în semn de aprobare, totuși plecă din grajd cu un sentiment de apăsare. Dimineața, după ce se plimbă prin curtea fermei, văzu că sunt multe treburi care așteptau să fie făcute și el își dorea din toată inima să restaureze ferma astfel încât să arate îngrijită, lucru ce era important pentru verișorul său.

Owen se întâlni cu doctorul Turner care mergea pe alee înspre mașina lui. Un zâmbet de recunoaștere se ivi pe fața doctorului.

— Bună dimineață! Vocea entuziasmată a doctorului întâri salutul. Delbert și Marie Penner chiar au nevoie de ajutorul tău, fiule.

Apoi doctorul afirmă cu seriozitate:

— Dacă nu te superi, aș vrea să îți dau un sfat, unul neprofesional...

Owen încuviință în mod plăcut.

— Chiar am nevoie.

— Ți-a spus Marie ceva despre starea de sănătate a lui Delbert?

— Puțin, afirmă Owen.

— El are nevoie de odihnă și nu are voie să se streseze. Odihna este cel mai bun medicament. Privește în jur, accentua doctorul arătând cu mâna. Domnul Penner știe că treaba nu este făcută așa cum ar face-o el. Crezi că ai putea să schimbi lucrurile pe aici?

— De asta mă aflu aici, declară Owen.

— Bine! Doctorul Turner îl bătu ușor cu palma pe spate. Mă bucur să te aud că spui acest lucru! De asemenea, ezită pe moment de parcă își căuta cuvintele potrivite, probabil știi că Delbert se supără repede...

Oare știi? se gândi Owen. Apoi îi răspunse doctorului:

— Da, domnule doctor. *Știu. Deja știu acest lucru!*

— Ai grijă ce faci, fiule, adăugă doctorul.

Cu toate că ultimul sfat al doctorului nu-i era prea încurajator, Owen înțelese de îngrijorarea lui și îi răspunse plin de apreciere.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu voi face tot ce pot să ușurez lucrurile pentru verișorul Delbert. Vă mulțumesc, domnule doctor Turner, pentru că v-ați făcut timp să-mi dați aceste sfaturi. Le apreciez foarte mult.

Owen își întinse mâna și în timp ce doctorul îi strânse mâna, fu adânc impresionat de seriozitatea și de tăria de caracter de care dădea dovadă acest tânăr.

— Sper să nu mă înșel, își șopti doctorul ca pentru sine când își porni mașina, însă acest tânăr va face mari schimbări pe aici. Asta bineînțeles dacă Delbert Penner nu va face viața prea greu de suportat. Nici nu-i de mirare că-i este greu să se vindece. Niciun trup nu poate funcționa bine când este tot timpul sub tensiune. Delbert Penner poate fi foarte dificil, oftă el. Un doctor este și el limitat, încă trebuie să-i dăm sedative o vreme.

Owen deschise ușa de la bucătărie și cu teamă intră în casă. Încă nu dăduse ochii cu verișorul său, Delbert.

— Owen! o urmă de bucurie se văzu pe fața lui Marie. Delbert se bucură că ai venit! Poate că ai putea merge acum în dormitor, îi sugera ea cu timiditate.

Împreună intrară în dormitor. Când Owen își văzu verișorul, care de obicei era atât de puternic și autoritar, cum stătea neajutorat, fu cuprins de compasiune față de el. În inima lui, simți dragostea lui

Dumnezeu pentru un biet suflet care trăise doar pentru sine. Rugându-se, Owen merse în partea cealaltă a camerei să-și întâlnească verișorul. Fața rece și lipsită de expresie a lui Delbert nu dădu niciun semn de bun-venit, de bucurie, de apreciere. Cu greu, Owen înghiți în sec și apoi izbucni șovăitor:

— Verișorule Delbert, dacă mă lași să stau, voi lucra la fermă până când vei fi tu în stare să lucrezi...

— Doar să faci o treabă mai bună decât Ross Gordon.

ÎN VALE

spuse el disprețuitor. Spune-i lui Ross să vină în casă.

Apoi își închise ochii, dându-i de înțeles lui Owen că poate pleca.

Cu inima împovărată, Owen se întoarse să iasă din cameră. Însă când văzu înfățișarea abătută și deznădăjduită a lui Marie, reuși să zâmbească, sperând că starea lui de descurajare nu era ușor de observat.

Marie are o povară mult mai mare decât mine, se gândi Owen plin de compasiune. *Am în cer un Tată căruia fi pasă, dar ea nu are pe nimeni la care poate merge*. Din nou Owen îi ceru lui Dumnezeu ajutorul. *Mergi cu mine astăzi*, se rugă el. *Am nevoie de înțelepciunea Ta. Ajută-mă să arăt dragostea lui Hristos în toate lucrurile*.

— Sunteți gata să mâncați? întrebă Owen cu o voce plăcută când intrară pe holul scurt dintre bucătărie și dormitor.

— Da, spuse Marie încuviințând. Micul dejun este gata. *De ce i-a răspuns Delbert așa lui Owen? Oare l-am înțeles greșit mai devreme?* Durerea din inima lui Marie era mai mare decât putea suporta.

Owen se așeză la masă și cu sfială întinse mâna să ia Noul Testament pe care-l ținea în buzunarul de la cămașă.

Oare o va deranja pe Marie? Sau pe Delbert? Alungând temerile, îl așeză pe masă și, întorcându-se spre Marie, întrebă:

— Te deranjează dacă citesc puțin din Biblie înainte de a mânca? Este ceva ce făceam când călătoream cu familia Kauffman și aș vrea să continui acest obicei.

Nemișcată Marie stătu și privi la farfurie, fără a răspunde da sau nu, și fără a da de înțeles că i-a auzit întrebarea. Owen nu bănuia ce luptă se dădea în spatele tăcerii ei. Simpla lui întrebare o lăsă fără cuvinte, pentru că dacă soțul ei știa că Owen avea de gând să citească tare din Biblie, era sigură că inima lui nu va suporta acest stres. Soțul ei nu vedea niciun rost pentru orice ținea de religie.

Prima dimineață

Ea însăși își dorea foarte mult să știe mai multe despre ce-l schimbase pe Owen și în mintea ei nu exista nicio îndoială că Sfânta Scriptură avea de-a face cu această schimbare.

Owen deschise la Ioan capitolul 1 și citi primele paisprezece versete.

— Marie, versetul 12 are o mare însemnătate pentru mine, pentru că Dumnezeu m-a făcut fiul Lui. O să-l citesc din nou. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”.

Închizând Biblia, Owen se rugă cu voce tare:

— Tată din ceruri, sfințească-se Numele Tău. Ți mulțumesc pentru Cuvântul și pentru promisiunile Tale. Binecuvântează-i pe Marie și Delbert cu dragostea Ta. Te rugăm să-l vindec pe Delbert, dacă nu este împotriva voii Tale. Și acum îți mulțumim pentru această mâncare pe care o avem. Te-am rugat în Numele lui Iisus. Amin.

Capul lui Marie bubuia și lacrimile amenințau să-i curgă pe obraji. În grabă se ridică de la masă. Cu mâinile tremurânde, turnă în două căni ceaiul aburind și le aduse la masă.

— Marie, dacă Ross Gordon lucrează astăzi aici, poate este ceva cu care te pot ajuta pe tine.

Cu tact, Owen schimbă subiectul la lucrurile de fiecare zi, sperând să o facă să se simtă în largul ei.

Ușurată că schimbase subiectul, Marie răspunse rapid:

— Delbert a spus că vrea ca Ross să vină în casă, așa că sunt foarte sigură că Ross nu va mai lucra aici.

Încet amestecă ceaiul în cană. *Cu siguranță Owen s-a schimbat!* Gândurile o frământau neîncetat când privea la tânărul din fața ei. *// pasă de mine, de Delbert, de tot ce-i aici... Chiar îi pasă!*

Marie abia știa cum să facă față acestor emoții copleșitoare. Mulți ani își înăbușise emoțiile și, în tăcere, făcuse orice a dorit sau a spus soțul ei.

ÎN VALE

Fericire? Ce este fericirea? De ce Delbert nu este niciodată mulțumit? Și eu... trebuie ca întotdeauna să trăiesc cu frică? Aceste întrebări o frământau pe Marie și se chinui să găsească răspunsuri. Ce a vrut Owen să spună când a zis că Dumnezeu l-a făcut fiul Său? Ce ciudat!

Lăsând la o parte frământările dinlăuntrul ei, Marie se gândi la ce trebuia făcut în acea zi.

— Sunt sigură că Delbert vrea ca Ross să vină imediat ce termină de muls vacile. De asemenea, grăsimea laptelui a scăzut foarte mult și asta îl supără.

— O să verific vacile, o asigură Owen, bucuros de punctul bun de plecare.

— *CAPITOLULII*

PLECAREA LUI ROSS

Doamne, acum înțeleg de ce am avut acel sentiment puternic că trebuie să mă întorc, se adresă Owen Tatălui Său ceresc în timp ce mergea hotărât la grajd. Sunt atâtea lucruri de făcut aici, atât fizic cât și spiritual!

— Și? aruncă Ross o întrebare acuzatoare lui Owen când acesta se apropia de grajd. Ce mai vrei acum?

— Marie mi-a spus că te cheamă Ross. Vocea lui Owen tremura gândindu-se la mesajul pe care trebuia să-l transmită acestui tânăr batjocoritor.

— Păi? spuse Ross repezit, dându-i de înțeles clar prin felul lui de a se purta că și-ar fi dorit ca Owen să nu fi venit aici vreodată.

— Delbert vrea să mergi în casă după ce termini de muls, îi răspunse Owen liniștit.

Expresia plină de mânie a lui Ross se schimbă în una
'9

ÎN VALE

de uimire. Întorcându-se pe călcâie, se răsuci și dispăru în grajd. După câteva momente Owen văzu când acesta reapăru la ușa laterală și se îndreptă spre casă.

Un alt suflet tulburat, se gândi Owen cu tristețe. Mă întreb de ce este așa de plin de amărăciune. Oare crede că toți îi sunt împotrivă? Poate că a trăit dezamăgire după dezamăgire. Ar fi bine dacă mi-ar permite să-i fiu prieten!

În scurt timp Ross ieși din casă. Amărăciunea se putea vedea pe fiecare trăsătură a feței, iar Owen se cutremură la gândul că el era cel responsabil de durerea lui Ross.

Doamne, strigă el cu inima chinuită, chiar trebuie să fie așa? Ce i-aș putea spune?

Ross păși mai aproape. Silueta mare și îndesată părea cuprinsă

de înfrângere.

— Ross, îmi pare rău! îi spuse Owen compătimator, căutând pe fața lui Ross măcar o fărâmbă de înțelegere. N-am venit să-ți iau locul de muncă.

— Îți pare rău? Ross abia rosti aceste cuvinte printre dinții încleștați. O să plătești pentru asta! Încă o dată se întoarse și plecă, lăsându-l pe Owen tremurând din cauza mâniei care s-a revărsat asupra lui.

Aruncând o privire mai îndeaproape la fermă, Owen văzu că ferma a fost neglijată mai mult decât se așteptase.

De unde să încep? De unde ar începe Delbert? se întrebă, simțindu-se aproape copleșit de treaba ce-i stătea înaintea. *Probabil grajdul și ocolul contează cel mai mult pentru el*, hotărî el. Temperatura din timpul nopții începu să scadă în mod alarmant și Owen știa că se puteau aștepta ca bruma să cadă în ultima parte a lunii august și, mai mult ca sigur, la mijlocul lunii septembrie.

Vacile au nevoie de un loc uscat de dormit, începu a plănuși el, *și în grajd nu s-a făcut curățenie de câteva săptămâni.*

Hotărât, se apucă de lucru. îl înhamă pe Duff, unul din caii de lucru, la o platformă improvizată de Delbert și o aduse pe lângă ușa deschisă a grajdului. Această platformă zo

Plecarea lui Ross era făcută din scânduri prinse de două piedici la căruță. Era la cam la 20 cm distanță de pământ și era numai bună pentru cărat gunoiul de grajd, pentru că nu avea mult de ridicat.

După ce încarcă platforma nu mai mult decât trebuia, Owen se îndreptă spre pășunea din spatele grajdului. *Sunt mulțumit că am un cal pe care mă pot baza*, se gândi el mulțumitor în timp ce slobozi hăturile pe spatele calului și-l lovi ușor. În timp ce calul ascultător începu a merge pe câmp, Owen luă furca și începu să descarce gunoiul de pe platformă. Cu mișcări sigure și rapide, aruncă furcă după furcă de gunoi pe câmp, până goli platforma. Așezând furca în mijlocul platformei, prinse coama calului și încalecă pe spatele lui. Drumul până la grajd îi dădu lui Owen câteva momente de răgaz.

La vest și nord-est ferma familiei Penner era înconjurată de dealuri, împiedicând vederea fermelor din vecinătate. Dar înspre sud pășunea lor ușor ondulată se întâlnea cu câmpurile vecinului.

— Cred că Ross a mers în nord, înspre Metiskow. Mă întreb unde locuiește, își spuse cu voce tare Owen. Nu-mi este cunoscut

numele Gordon.

Owen lucră toată ziua să curețe în grajd. Pe la ora cinci îl dureau spatele după atâta ridicat și, bucuros, lăsă furca la o parte și merse să aducă vacile.

Ce bine este să mulgi toate cele opt vaci într-un grajd curat!

Lui Owen îi plăcea să mulgă și se gândi că-i va lua cam o oră.

Asta înseamnă că durează cam șapte minute să mulg o vacă, calculă el, apucându-se-se de treabă. Dar nu cooperau toate vacile și Owen bănuia că va întâmpina necazuri, când trei vaci erau greu de muls și săreau. Trecu mai mult de o oră până când termină de muls. Puse separat laptele vacilor care au sărit, Owen luă restul găleților și trecu laptele prin

Zf

ÎN VALE

Plecarea lui Ross separatorul de smântână. Nu a ieșit prea multă smântână de la cinci vaci, dar Owen luă găleata parțial umplută la troaca de apă și o așază în apă să se răcească.

Îndreptându-se spre casă, își întinse mâinile obosite, știind că încă mai erau multe lucruri de făcut înainte de a încheia ziua de lucru.

— Am făcut curat în grajd, o informă Owen pe Marie în timp ce se servi cu mâncare. Borșul de varză era ispititor, făcând să-i lase gura apă în timp ce aștepta să mănânce.

— De mult n-am mai mâncat borș de varză, iar al tău este printre cele mai bune, o laudă el.

O privire mulțumită înlocui expresia sumbră a lui Marie.

— Toți rușii pot face borș, îi răspunse ea.

— Însă unii îl fac mai bun decât alții, îi spuse în schimb Owen zâmbind.

Lui Marie îi tresări inima de bucurie și reținu complimentul lui Owen, știind că de multe ori își va aminti cele spuse de el.

Gravitatea umbri trăsăturile lui Owen când schimbă subiectul.

— Cred că trei dintre vaci au laptele infectat. M-am uitat printre medicamentele lui Delbert, dar nu am găsit nimic. Crezi că ar trebui să-l întreb ce-i de făcut?

Gânditoare, Marie cântări întrebarea lui Owen.

Oare se va supăra Delbert? Oare ar trebui să știe? Totuși, știe că ultimele două dați grăsimea smântânii a fost mică, medita ea.

— Da, probabil ar fi cel mai bine să-l întrebi pe Delbert, consimți

ea. Apoi sugeră cu timiditate:

— Ai putea să-i spui și ce-ai făcut în grajd astăzi. Delbert părea relaxat când Owen intră în camera bolnavului, dar nu oferi niciun semn că ar fi bucuros sau nu, când acesta îi spuse ce făcuse în acea zi.

zz

— Vacile au mâncare bună, dar trei dintre ele sunt greu de muls. Crezi că ar trebui să le facem vreo injecție în caz că au infecție? Îl întrebă Owen.

— Cumpără niște medicamente de la fermierul Watson, îi răspunse Delbert cu greu. Era foarte obosit. Nu-i plăceau deloc medicamentele, care îl făceau să se simtă moleșit și îi îngreunau vorbirea. Poate că ar trebui să se oprească din a le lua. În ascuns, se bucura de venirea lui Owen. Se simțea mai bine dispus doar văzând puterea lui Owen și știind că acesta pune din nou ferma pe picioare.

Nu-seu cel care l-a învățat pe Owen să muncească dingreu și să facă lucrurile cum trebuie? Se bucură de secretul pe care-l ascunse de Owen în toți acești ani. În silă, recunoscu că tânărul era un lucrător bun, în ciuda faptului că acesta era fiul a doi oameni pe care cu ani în urmă Delbert i-a respins. I-a respins pentru că ei credeau din toată inima în Dumnezeu și în învățăturile Lui. Delbert nu se îndoise niciodată de capacitatea lui Owen de a munci, dar în mod ciudat, avea pică pe el tocmai din această cauză.

— Noapte bună, spuse Owen încet când văzu că verișorul lui terminase de vorbit. Mă duc chiar acum la Watson.

CAPITOLUL 5

NU MAI ESTE TIMP

Speriat, Owen se trezi amețit. Unde era? Lumina slabă a felinarului arunca umbre ciudate prin întunericul camerei în timp ce pâlpâia șovăitor. Fitulul arse foarte mult.

Ridicându-se de pe genunchi, unde adormise, Owen stinse felinarul și se vârî în pat, învelindu-se cu păături pentru a se proteja de frig. Somnul îl apucă iarăși repede și adormi buștean, fără să-și mai dea seama că Biblia rămase neatinsă. Oboseala îl cuprinse pe Owen imediat ce îngenunche lângă pat.

Zorii se iviră de ceva timp când el se trezi din nou. Se ridică repede, dar se opri când observă Biblia. Remușcarea îi cuprinse sufletul. Își aminti cum îngenunchease lângă pat, dar acum nu-și mai amintea să se fi rugat sau să fi atins Biblia.

Oare Tatăl meu ceresc a privit în jos? Oare S-a întristat

ÎI VA FI;

că nu mi-am făcut timp să mă hrănesc din Cuvântul Său sau chiar să mă rog? Și deja este târziu! Vacile așteaptă! Ce să fac?

Owen părăsi camera descurajat, dar hotărât că își va face timp în acea seară să citească și să studieze Biblia. Oboseala se ținea de el în timp ce mulgea vacile. Spatele și brațele îi erau înțepenite și îl dureau, dar cu încăpățănare își continuă treaba, știind că ferma era acum în totalitate responsabilitatea lui.

Oare familia Kauffman își mai amintește de mine? Sau de când am plecat au uitat de mine? Oare este și Ruth atât de ocupată încât să fi uitat și ea să se roage?

— Nu, își răspunse Owen cu voce tare la întrebare. Mă îndoiesc că au fost vreodată atât de ocupați încât să uite să se roage.

Descurajarea îl cuprinse. *Dacă ar ști, ce ar gândi despre mine acum?* Sufletul lui Owen gemu chinuit de căderea lui, dar uită să strige după ajutorul lui Dumnezeu. În loc de asta, își luă furca cu febrilitate și se apucă de treabă, alungându-și necazurile. Era deja destul de târziu și avea atâtea de făcut!

În acea zi termină de făcut curat în grajd, treabă ce-i rupea spatele. Zilele ce urmau trecură foarte repede în timp ce termină diferite treburi pe la fermă. Puse paie uscate pe jos, ca să se usuce mai repede, înainte să se apuce să curețe. Poarta ruptă a fost reparată. Scândurile desfăcute au fost bătute cu cuie iar buruienile și iarba mare din jurul mașinărilor și clădirilor au fost tăiate. Încetul cu încetul, ferma începu să capete o înfățișare ordonată și Owen se bucura de fiecare dată când mai termina ceva de făcut.

— Delbert ar trebui cu siguranță să fie mulțumit, spuse Owen cu glas tare în timp ce urmări mașina doctorului Turner care se opri lângă

casă. Tot ce-am făcut de când m-am întors le-am făcut pentru el.

z6

Nu mai este timp

Totuși, în momentele de liniște, o stare de nemulțumire se abătu asupra lui. Îl deranja faptul că avea atât de puțin timp să aibă părtașie cu Tatăl lui ceresc. E adevărat că în fiecare dimineață îi citea lui Marie, dar se părea că atunci când sosea seara era cu totul extenuat.

La familia Kauffman era întotdeauna timp. Dar aici? Delbert este atât de dificil. Oare nu-i important ca să-i câștig încrederea? Ce mult își dorea să aibă o discuție bună și lungă cu Ernest și Abram. Avea atât de multe întrebări! Trebuie să-i scriu lui Ernest. Sunt trei săptămâni de când am plecat din Guernsey. În seara asta o să le scriu, se hotărî Owen.

Nori cenușii se învârtteau dinspre nord și după-amiază vântul aduse rafale puternice de ploaie. Owen intră în casă, închise ușa după el. Întorcându-se, se opri surprins când îl văzu pe verișorul lui stând în camera de zi și urmărindu-l.

— E bine să te văd din nou pe picioarele tale, încercă Owen să-și găsească cuvintele potrivite.

De ce mă simt atât de des ca un băiat mic și neîndemânatic în prezența verișorului meu?

Ignorând remarca lui Owen, Delbert își mută privirea la fereastră, înspre staulul plin de apă. Pârâiașe de apă curgeau pe geam în timp ce ploaia cădea întruna.

— Este curat în staul? Întrebă el dintr-odată.

— Nu, răspunse Owen cu inima împovărată. Se simți de parcă cineva îl lovise cu putere și i se tăia respirația.

Oare întotdeauna voi trăi aceste sentimente de teamă și eșec cu care m-am luptat când creșteam? Se pare că Delbert știe întotdeauna când mă simt bine în legătură cu ceva și știe cum să-mi spulbere fericirea. Amărăciunea îl amenința, dar Owen alungă aceste gânduri și se forță să răspundă în mod plăcut.

— Am pus niște paie vechi și uscate ca să absoarbă umezeala înainte de a mă apuca și de acea treabă. Acum, din cauza acestei ploi, va dura mai mult timp.

ÎN VALE

— Hmm! fu singurul răspuns pe care Owen îl primi de la Delbert, așa că își dădu haina jos și se îndreptă spre camera lui.

Amărăciunea era cât pe ce să iasă la suprafață. Owen era cu

umerii plecați din cauza descurajării.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am făcut la fermă în săptămâna trecută, cumva totul pare a fi un eșec.

Își luă Biblia și o ținu în mâini.

Cu siguranță voi găsi răspuns la întrebările mele în această carte, dar unde să o deschid?

Inima lui Owen bătea cu durere în timp ce continua să mediteze și, credincios, Duhul lui Dumnezeu îi vorbea blând.

— Doamne, mărturisi el zdrobit ca răspuns la șoapta Duhului, am fost prea ocupat... Am încercat prin puterea și meritele mele să schimb atitudinea lui Delbert față de mine și m-am lăudat cu ceea ce-am făcut. Îmi pare rău că am neglijat să petrec timp cu Tine. Doar prin harul și Duhul Tău care locuiește în mine pot fi un exemplu al lui Iisus Hristos.

„Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Iisus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl” (Coloseni 3: 17). „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (Coloseni 3: 23). „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă” (1 Timotei 4: 16). Owen citi și reciti promisiunile lui Dumnezeu, lăsând ca mesajul scump al Cuvântului să-i pătrundă în inimă, astfel vindecându-i sufletul și dându-i putere.

CAPITOLUL 6

O DESCOPERIRE ÎNCÂNTĂTOARE

Razele de soare se revărsau asupra regiunii împospătate și strălucitoare, răsfrângându-se asupra lanurilor de grâu plouate care deja își schimbau verdele verii în nuanțele aurii ale toamnei.

Vremea recoltei se apropia. Nu mai era mult până când trebuia treierat grâul. Inima lui Owen bătea cu putere în așteptarea acestui eveniment, în timp ce privea la tulpinile vâjnoase de grâu, a căror capete deja începeau să se plece sub greutatea boabelor.

Vârând mâna în buzunar, Owen scoase lista pe care Marie i-a dat-o și aruncă din nou o privire să vadă ce are de cumpărat în Metiskow. Prima oprire era la magazia de cereale, care era și depozitul de smântână pentru fermierii locali. Următoarea oprire era la poștă.

Scrisoarea mea! Owen își dădu seama îngrozit că uitase

ÎN VALE

O descoperire încântătoare scrisoarea adresată lui Ernest. *Am lăsat-o pe masa din bucătărie în graba mea să termin treburile ca să pot merge în oraș. Am vrut să o expediez astăzi, se muștră singur. Cine știe când o să mai vin pe aici?*

— Două bidoane de smântână pentru Delbert Penner, îl informă Owen pe vânzător când le așează pe platforma de încărcare.

— Acum lucrezi pentru Penner? îl întrebă vânzătorul, privindu-l iscoditor.

— Este vărul meu, îi explică Owen. Și voi locui la ei până când nu mai are nevoie de mine.

— M-am gândit că faci parte din grupul acela care vine și predică.

Vânzătorul strânse din umeri nepăsător.

— Care predică? Curiozitatea lui Owen fu stârnită. Vine cineva pe aici să predice?

— O dată pe lună, îi răspunse vânzătorul în timp ce scria numele lui Penner și data pe două etichete, prinzându-le de mânerele bidoanelor de smântână.

— Ați putea să-mi dați mai multe informații? îl întrebă Owen plin de speranță.

— Este un anunț la oficiul poștal. Acolo vezi la ce oră începe, îi răspunse vânzătorul, luând ștampila cu data să o aplice în registrul de evidență.

— Vă mulțumesc de ajutor, domnule, îi spuse Owen. Owen plecă de la magazie și se grăbi să meargă la poștă, nerăbdător să citească anunțul. îl găsi afișat lângă geamul oficiului poștal. Se grăbi să-l citească.

Vă invităm să veniți alături de noi în timp ce *cântăm* și studiem din Cuvântul lui *Dumnezeu* duminică: 19 iulie, 16 august, 20 septembrie, 18 octombrie în Casa de *Cultură din* Mestikaw de la io: oo la 11: 30. Oricine *este* binevenit!

16 august! E duminica asta care vine! Owen se simți cuprins de speranță. *Oare voi găsi un grup de oameni care crede Biblia? Sper că da!*

Sunetul clopoțelului de deasupra anunță sosirea unui alt client. Owen se dădu la o parte și așteptă răbdător până când noul client fu servit înainte de a se apropia de ghișeu.

— Delbert Penner, răspunse Owen la privirea întrebătoare a poștăriței.

— Lucrezi pentru ei? Întrebă ea tare, vocea ei răsunând în cameră. Am auzit că vărul lui Penner a muncit din greu să curețe mizeria pe care a lăsat-o Gordon, cel bun de nimic. Continuă să vorbească, fără a aștepta vreun răspuns. Te-am văzut că citeai anunțul despre întâlnirea aceea. Acum, dacă dorești să auzi o predică bună din Biblie trebuie să mergi. Am fost și eu luna trecută. Vorbesc de-a dreptul. Nu sunt ocolișuri pentru acești oameni. Și trăiesc ceea ce predică. Acele femei poartă bonete albe pe cap și din ce se vede vor să facă acest lucru! Și nici nu pare să le deranjeze că arată diferit!

— Știți numele grupului? o întrerupse Owen, nerăbdător să afle dacă aceștia ar putea fi la fel ca familia Kauffman.

— Păi, stai să mă gândesc. E un nume diferit. Dacă-mi amintesc bine, pe predicator îl cheamă Shantz. Sunt menoniți care locuiesc la sud-vest de aici.

— Menoniți? Pe fața lui Owen se putea citi bucuria și poștărița își dădu seama cât de încântat era de această veste.

— Îi cunoști? îl întrebă ea direct.

— Îi cunosc? repetă Owen întrebarea ei. Nu. Nu cunosc pe niciun predicator cu numele de Shantz, dar cunosc alți menoniți. Și acestea sunt cele mai bune vești pe care le-am auzit în ultimele patru săptămâni. Vedeți, doamnă, din cauza mărturiei creștine a unei familii menonite L-am primit pe Domnul ca Mântuitor personal și acum îl slujesc

3

ÎN VALE

pe El.

Mărturia sinceră a lui Owen o lăsa pe poștăriță fără cuvinte. Fără a mai spune ceva, îi înmâna scrisorile lui Penner.

— Vă mulțumesc! Zâmbetul lui Owen părea să izvorască din adâncul sufletului lui vesel.

— Și poate o să vă întâlnesc la serviciul de închinare duminica următoare.

Poștăriță se adună într-atât cât să răspundă scurt:

— Poate.

Dar abia după ce Owen se urcă în căruță își reveni suficient ca să-și exprime deschis părerea.

— Măi! Măi! Acum când mă gândesc era ceva deosebit la acel tânăr! Ar fi trebuit să-mi dau seama că aparținea acestui grup de

oameni! Și când te gândești că este vărul lui Delbert Penner! E de mirare că Penner n-a mai avut un atac de cord, doar dacă încă nu știe că adăpostește un menonit! Dar vai! Doctorul Turner a spus că este harnic. Un muncitor adevărat.

Owen se simțea de parcă trăia într-un vis. Să știe că în această duminică s-ar putea afla în mijlocul oamenilor lui Dumnezeu din nou. *Lui Dumnezeu chiar îi pasă de mine! Cu adevărat El se îngrijește de fiecare detaliu dacă facem în voia Lui! E pur și simplu minunat!* Owen se simțea de parcă ar fi cucerit un munte, atât de mare îi era bucuria.

La 640 km distanță, familia Kauffman luă o pauză dimineața, pe la ora 10. Mama, Ruth și Evelyn așezară cămile cu apă rece și o cutie cu niște fursecuri de ovăz proaspete în fața bărbaților care munceau din greu încărcând căruța cu fân. O briză rece răcorea aerul de razele fierbinți ale soarelui de vară.

— În curând vor fi patru săptămâni de când Owen a

O descoperire încântătoare plecat cu trenul în vest, spuse Ernest întinzând mâna să mai ia un fursec. Aceste fursecuri astupă golul, Ruth.

— Ce gol? Îl tachina Ruth. Golul tău cel mare?

— Se poate, răspunse Ernest cu gândul în altă parte. Mă întreb de ce nu ne-a scris. Oare a ajuns la vărul său? Am o mulțime de întrebări.

— Și eu sunt foarte îngândurat. După vocea tatălui, se vedea că era foarte tulburat. Este foarte departe de vreo adunare creștină. Știu că ne-am rugat pentru el, dar m-aș simți mai bine dacă aș primi vreo veste de la el.

— A spus că ne va scrie, afirmă Ruth cu o voce domoală. Se pare că s-a întâmplat ceva, pentru că nu-i stă în fire lui Owen să nu se țină de cuvânt.

— Mi-e dor de Owen, interveni Rose. A fost fratele meu în timpul călătoriei. Un frate mare și bun ca Ernest.

— Știu, fu Marilyn de acord. Ernest răsuci un cârlionț a lui Rose.

— Și mie mi-e dor de el, șopti el. În mintea ei, Ruth se frământa.

De ce, Owen? De ce nu ne scrii? Mi-ai spus să mă rog pentru tine. Și mă rog în fiecare zi. S-a întâmplat ceva? Nesiguranța aceasta e greu de dus!" Tată, ține-l la adăpostul mâinilor Tale".

Domnul! Da, Domnul era singura nădejde a lui Ruth și se agăță de El în rugăciune plină de încredere și speranță.

— Poate că a fost ocupat. Poate vom primi vești de la el în

curând, spuse mama plină de speranță. Probabil timpul trece mai repede pentru el decât pentru noi.

Delbert merse încet în bucătărie. Marie era afară și întindea rufele spălate, iar el avea la dispoziție timp berechet.

ÎN VALE

Un plic alb de pe masă îi atrase atenția, iar Delbert îl ridică.

Ernest Kaujman General Delivery *Guernsey*, Saskatckewan

Cu dezgust citi scrisul ordonat al lui Owen. *Am crezut că va fi atât de ocupat că îi va uita pe acei oameni.*

Delbert ținu în mână plicul, fiindu-i teamă de conținutul scrisorii.

Owen trebuie să-i uite! își spuse el hotărât. *Nu mă mai poate lăsa din nou să am singur grijă de această fermă! Pur și simplu nu se poate. Trebuie să rămână aici!*

Apucând plicul strâns. Delbert rupse scrisoare în bucăți, distrugând orice urmă în flăcările sobei din bucătărie, întorcându-se, merse încet și fără siguranță în dormitorul său. Dintr-odată se simți foarte obosit.

CAPITOLUL 7

DUMINICĂ

Trecură două zile de când Owen află despre programul de închinare de duminica următoare. Inima lui Delbert slăbi din nou și doctorul Turner îi spuse să stea în pat și să se odihnească pe deplin.

— S-a întâmplat ceva care l-a făcut pe Delbert să se supere foarte tare sau să se agite? o întreabă doctorul pe Marie.

— Nu, răspunse ea dând din cap perplexă. A fost mulțumit de fermă și de cum a făcut-o Owen să arate. Joi pe la amiază, când am venit de afară l-am găsit în pat, foarte obosit și cu dureri în piept. Ieri tot nu se simțea mai bine. Spune că inima îi este îngreunată.

— Doamnă Penner, nu te îngrijora. I-am dat un medicament care să-i relaxeze mușchii și e posibil să nu mai aibă nevoie și de altele. Pare foarte încordat. Îl vom

ÎN VALI

ține sub influența sedativelor și duminică iar până atunci ar trebui să-și revină la normal.

— Marie! Joi când am mers în Metiskow am uitat o scrisoare pe masă. N-ai văzut-o? o întrebă Owen când se așezară să mănânce cina. Îi era adresată lui Ernest Kauffman și aveam de gând să o pun la poștă, dar am uitat-o acasă.

— Era aici pe masă, îi răspunse ea. Îmi amintesc că am văzut-o, dar de atunci n-am mai dat de ea. Mă întreb dacă nu cumva Delbert i-a dat-o doctorului Turner. S-a oprit pe aici puțin și, dacă avem de trimis vreo scrisoare, o pune el la poștă.

— Bine! spuse Owen, ușurat să știe că scrisoarea lui întârziată era în sfârșit pe drum.

Sosi și dimineața de duminică, cu cerul senin și luminos. Owen se apucă de treabă mai devreme decât de obicei, fiind nerăbdător să plece.

O să-mi pun ceva mâncare la pachet și o să vin acasă peste dealuri, hotărî Owen.

În timp ce mânca micul dejun, Owen îi spuse lui Marie planurile lui.

— Astăzi aș vrea să merg la Metiskow, pentru că este un program de biserică la Casa de Cultură. Și am de gând să mă întorc acasă peste dealuri. Crezi că Delbert se va supăra dacă sunt plecat aproape toată ziua?

— Va dormi aproape toată ziua și dacă te întorci până când trebuie făcută treaba, asta-i tot ce contează. Ce program este acesta? întrebă ea cu timiditate.

— Un grup de menoniți vin o dată pe lună, explică Owen entuziasmat. Joi, când eram la poștă am citit anunțul lor. Poate că sunt la fel ca familia Kauffman. Nu știu. Dar, trebuie să aflu!

Ochii lui Owen străluceau plini de speranță, iar Marie îl văzu în fața ochilor din nou pe acel băiețel cum venea încântat la ea după ce în ascuns aduna o grămadă mare

Duminică de lemne pentru Delbert. De asemenea, vedea aceeași ochi mari strălucind plini de durere când Delbert era nemulțumit că

grămada nu era uniformă.

Întotdeauna Marie îl iubise pe Owen. În adâncul inimii, îl iubise. Însă dacă și-ar fi arătat afecțiunea, Delbert ar fi făcut viața și mai grea pentru ei doi. Oare chiar ar fi făcut așa?

Îmi doresc să-i fi arătat că l-am iubit, se gândi ea disperată. Emoții ciudate, tulburătoare se luptau să fie recunoscute. Ce mult își dorea să meargă și ea cu Owen!

Poate e mai bine că Delbert nu se simte bine acum. Ce ar spune dacă ar ști tot ce știu eu despre Owen? Încet, Marie îi zâmbi lui Owen.

— Du-te, îi spuse ea călduros. Sper să ai un timp plăcut.

Plimbarea până la Metiskow era înviorătoare. Drumul părăsit de țară îi dădu destul timp să mediteze neîntrerupt. La început gândurile lui Owen erau la familia Kauffman.

Dacă durează o săptămână să ajungă scrisoarea la ei, peste două săptămâni sau trei, cel mult, mă aștept să primesc un răspuns. Depinde de ce descopăr astăzi. Poate o să le scriu din nou, înainte ca ei să răspundă. Dacă acesta este un grup care crede Biblia, Abram va dori să știe despre ei. Probabil că acum sunt și ei în drum spre biserică. Mă întreb cât de mult îi place lui Ruth să fie cu tinerii din Guernsey. Oare se gândește la mine.

Cu greu, Owen își îndreptă gândurile de la familia lui Abram Kauffman la vărul Delbert și soția lui.

Delbert era foarte bine până când, dintr-odată suferi o altă criză, medita Owen. „Doamne, știi cât de mult au nevoie amândoi de călăuzirea Ta. Ce să mai fac să-i ajut?” Ei sunt cele mai apropiate rude ale mele. Mă întreb dacă s-ar supăra să le spun uncheș și mătușă. Dacă le-aș spune așa, poate Delbert și-ar da seama cât de mult înseamnă ei pentru mine! „Doamne, dă-mi ocazia în vreun fel să mă împrietenesc cu Ross. Era plin de amărăciune!”

ÎI VA FI:

Metiskow era după dealul ușor ondulat din fața lui. Owen se întrebă dacă grupul pe care-l va găsi astăzi îl va dezamăgi sau îl va încuraja. Cu emoții, își grăbi pasul. Casa de cultură era aproape și în scurt timp va afla.

— Bună dimineață! Și bine ai venit la programul nostru. Salutul prietenos îi fu adresat lui Owen când intră pe ușa Casei de Cultură.

Owen îi strânse mâna la rândul său și cu mare atenție analiză fața bărbatului din fața lui. Oare bărbatul acesta va predica?

— Nu cred că te recunosc... Vocea blândă se potrivea cu înfățișarea plăcută a omului în vârstă din fața lui.

— Sunt Owen Harding. Am venit cu o lună în urmă să locuiesc cu vărul meu. Mă bucur să fiu aici astăzi.

Owen râsuflă ușurat, pentru că imediat înțelese că nu va fi dezamăgit.

Intrând în sală, Owen aruncă o privire în jur să vadă dacă era cineva cunoscut. El fu încântat când le văzu pe surorile cu capul acoperit pentru că aici cu siguranță erau creștini care credeau Biblia și se putea simți confortabil în prezența lor. Ocupând un loc, se întoarse și îi zâmbi doamnei de la poștă.

Ce fain! A venit din nou!

Știi că Te iubesc mai *mult* pe Tine, Doamne, Decât orice lucra pe *pământ*, Pentru că mi-ai dat o pace Ce nimic *nu* o poate lua.

Laudele răsunau în sală, răspândindu-se și pe strada de alături. Din toată inima și cu reverență purtătorii mesajului cântară, făcând pe cei din audiență să simtă credința lor reală.

Duminică

— Ce este adevărul? Fratele Shantz se uită direct la fiecare persoană din fața lui. Ochii lui pătrunzători păreau să străpungă adâncul sufletelor lor.

— În Evanghelia după Ioan, Iisus a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața”.

Owen se aplecă în față, inima lui însetată sorbea fiecare cuvânt, așteptând și dorind să absoarbă mai mult din adevărul lui Dumnezeu.

— În capitolul 8, versetele 31 și 32 scrie: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți într-adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi”. Adevărul este veșnic.

Făcu o pauză, lăsând cuvintele să-și facă efectul.

— „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri”. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Nu putem crede Cuvântul lui Dumnezeu fără a crede în Fiul Său, Iisus Hristos. Iisus este calea, adevărul și viața.

Adevărul este veșnic, adevărul este Dumnezeu și adevărul este complet. În această dimineață vă îndemn să urmăriți în Biblie în timp ce privim la aceste trei puncte.

În timp ce Cuvântul era predicat, pe Owen anumite fraze îl impresionară și le notă în carnețel pentru a le studia în viitor.

— Omul are un suflet care nu va muri niciodată. Adevărații creștini sunt păcătoșii salvați prin har. Cei care trăiesc și ascultă adevărul primesc viața veșnică, însă cei care resping adevărul vor primi pedeapsa veșnică. Judecățile lui Dumnezeu sunt făcute conform adevărului. Dacă vrem să facem ceva pentru Dumnezeu, atunci trebuie să trăim după adevăr.

Foamea lui Owen după Cuvântul lui Dumnezeu îl încuraja pe fratele Clarence Shantz în timp ce predica grupului adunat. După ce se termină programul aștepta ocazia să discute mai mult cu acest tânăr care părea să fi sorbit fiecare cuvânt.

ÎN VALE

Ești unul din copiii lui Dumnezeu? îl întrebă fratele Shantz când îi strânse mâna din nou.

— Da, și laud Numele Lui! răspunse Owen. Apoi îi povesti bucurios acestui om credincios cum a ajuns să cunoască puterea mântuitoare a lui Dumnezeu.

— Familia Kauffman a fost un instrument care a ajutat-o pe sora văduvă Thompson, ce stă mai la est, să afle pace în suflet, îi povesti fratele Shantz lui Owen.

— Da, ne-am oprit pe la ea când mergeam înspre est, își aminti Owen.

— „Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, împărate al Neamurilor!” cită fratele Shantz cu pasiune din Apocalipsa 15: 3. Îți voi spune despre viața ei.

El îi povesti lui Owen despre unele încercări cu care se confrunta sora Thompson din cauza singurului ei fiu și a soției lui.

— Roagă-te din toată inima pentru comunitatea de aici și pentru sora Thompson. Nu știu de ce nu este aici astăzi.

Veniră și două familii din adunarea fratelui Clarence, așa că în urma invitației lor, Owen li se alătură să mănânce cu ei masa de prânz într-o încăpere de la Casa de Cultură.

Pe la mijlocul după-amiezii frații își luară rămas bun.

— Owen, rămâi credincios și luptă lupta cea bună a credinței! fură cuvintele de despărțire rostite de noul lui prieten.

Cu bucurie și hotărât să rămână tare în Domnul, Owen se îndreptă spre casă, rătăcind fără grabă printre dealuri. Singurătatea lor se potrivea numai bine cu dorința sufletului său, pentru că în aceste

momente nu-și dorea să fie în prezența niciunui om. Își aminti de dealurile pe care el și copiii familiei Kauffman le-au urcat într-o duminică când mergeau în est și de cântarea pe care Ruth o începuse când au urcat ultimul deal. Dintr-odată Owen începu să cânte. Cântă din răputeri, amintindu-și cuvintele acelei

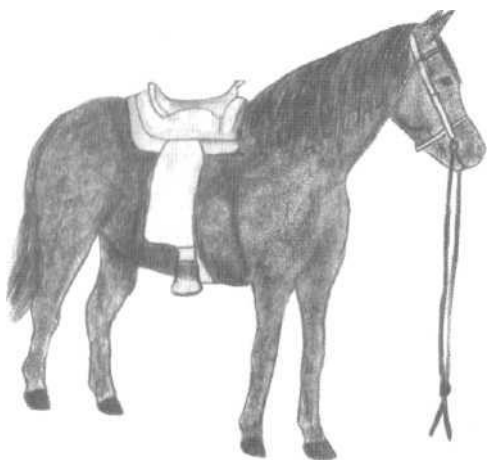
Duminică cântări și lăsându-le să răsunе peste dealuri.

Slant ești, sfânt ești, sfânt ești, Dumnezeu *puternic*

Tot ce ai creat Te laută-n cer și pe pământ. Slant ești, sfaņț ești, sfânt ești...

Ferit de orice privire, în spatele colinei, Ross Gordon se opri, uimit de cântecul ce răsună peste dealuri. Cercetă pe furiș. Își strânse pumnul și-l îndreptă ameninșător înspre chipul lui Owen ce se retrăgea.

— Te urăsc! Te urăsc! Așteaptă! Așteaptă și-o să vezi ce pățești!

CAPITOLUL 8

ROSS SE REÎNTOARCE

Orele din timpul zilei erau pline cu muncă grea. Ultimul fân era gata de strâns. Sfârșitul verii veni cu cerul senin și însorit, oferind o vreme perfectă pentru uscarea recoltei care era aproape gata să fie adunată. Un vecin se opri și programă ziua când să vină cu o echipă la treierat grâul. Mai lipseau câteva zile până când grâul auriu era destul de uscat să fie secerat, pus în snopi și îmblătit.

Delbertâși recapătă puterea și se părea că lanurile aurii de grâu și câmpul cu fân erau stimulentele perfecte pentru sănătatea lui. Îl urmărea satisfăcut pe Owen în timp ce mâna caii și cositoarea pe

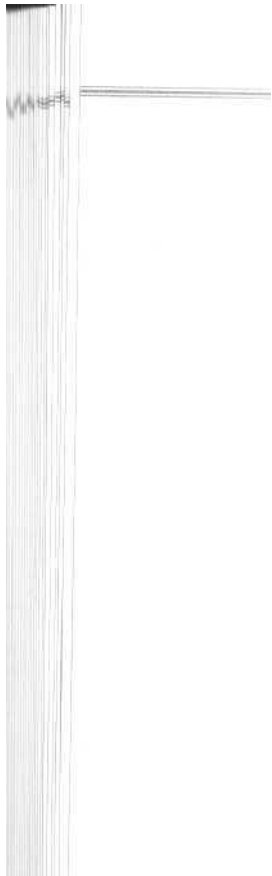
câmp.

— Mâine trebuie întors și pe la sfârșitul după-amiezii poate fi adus în sură, medita el cu voce tare.

Owen apăru de după colț și-i făcu semn cu mâna.

Ce bine-i să-l văd din nou pe picioarele lui!

ÎN VALE

Ross se reîntoarce

Gândul lui se îndreptă din nou la ceea ce l-a rugat Marie și motivul pentru care a făcut-o.

— Owen, îi șopti ea, urcând scările agitată, nu citi Biblia dimineața și niciodată să nu o citești jos!

Mai târziu, când Owen intră în casă după ce termină treaba, îl găsi pe Delbert stând la masă și atunci înțelese că Marie nu dorea ca soțul ei să afle că dimineață au citit Biblia.

Tată ceresc, îți încredințez Ție acest lucru. În liniște avu părtășie

cu Singurul căruia îi putea încredința povara Lui. *Îmi este de mare folos să știu că frații care au fost la Metiskow duminică se roagă pentru mine și că familia lui Abram se gândește la mine.*

După ce termină și ultima tură pe câmp, Owen dintr-odată se întreabă cine îl va ajuta să încarce fânul.

— O să-l întreb pe Delbert dacă Ross poate lucra aici câteva săptămâni să ne ajute la fân și grâu, spuse el cu voce tare, fiind tot mai încântat de gândul să aibă o șansă de a se împrieteni cu Ross.

— Sper că spune da!

După ce obțin permisiunea de a-l angaja pe Ross să lucreze câteva săptămâni, Owen își înhamă calul și se îndreptă spre nord, la Metiskow. *Mai am un kilometru și jumătate până ajung în oraș, trebuie să o iau la stânga pe drumul care o cotește peste dealuri.* Recapitula în gând drumul pe care Delbert îi spusese să meargă. *Este al doilea drum la stânga și trebuie să fiu atent să nu trec pe lângă el pentru că este singurul drum unde voi găsi o șură parțial clădită.*

Duminică am fost aproape de acest loc, se gândi Owen aruncând o privire prin preajmă. Cred că eram un deal mai încolo.

Cu teamă se îndreptă pe acel drum. *Mă întreb... cum va reacționa Ross când ne întâlnim?*

Doi câini săriră în fața lui Owen, mârâind răutăcioși.

Imediat calul necheză și se dădu în spate.

— Prrr! Nu-i nimic!

Owen ținu strâns hățurile în timp ce vorbea blând calului, încercând să-l liniștească.

— Ce vrei? strigă din casă un om scund și rotofei.

— Înapoi! Marș înapoi! Câinii se retraseră ascultători, dar încă mârâiau nemulțumiți.

— Este Ross aici? întrebă Owen.

— Nu! Ce vrei de la el? Bărbatul îl privi dintr-odată mânios.

— Delbert Penner are nevoie de ajutorul lui la strâns fânul și la treierat, îi explică Owen. Ar putea veni mâine după-amiază?

Se cutremură când văzu fața dură și nerasă a tatălui lui Ross și începu să înțeleagă de ce Ross se purta cum se purta.

— Stai înăuntru! se răsti tatăl, reținându-l în casă pe băiețelul mai mic. O să-i spun lui Ross, răspunse el pe un ton mai civilizat.

— Mulțumesc. O să-l așteptăm.

Owen zâmbi și îi făcu din mână. Întoarse calul, lăsând în urmă

ferma sărăcăcioasă, dar luă cu el amintirea neplăcută a unui cămin lipsit de dragoste. Îl dureau inima pentru Ross, pentru frații și surorile lui mai mici care trăiau în acest cămin și pentru toată nefericirea care putea fi între acei pereți.

De ce trebuie copiii să sufere? Îl dureau pentru ei, și-și dorea ca ei să poată scăpa din strânsoarea păcatului și să aibă o viață plină de pace. *Sper ca Ross să vină! Chiar sper!*

Ross se arătă după prânz. Chiar dacă era ursuz și nu comunica, Owen se bucură că a venit.

Măcar e un început în a-i câștiga încrederea.

Razele călduroase ale soarelui inundau câmpul, făcând ca valurile de căldură să pâlpâie peste fânul abia greblat.

ÎN VALE

Ross se reîntoarce

Aroma dulce a lucernei se răspândea cu fiecare furcă de fân care era pusă în căruță. Ross încărcă de pe o parte, iar Owen de pe cealaltă, în timp ce Marie mâna caii și căruța încet în mijlocul lor. Munceau continuu, încărcând furcă după furcă până când căruța era plină cu vârf de fân.

Ross este un muncitor bun. Owen a fost surprins și mulțumit de felul în care a strâns fânul.

— Este timpul pentru o pauză! îi spuse Owen tachinator lui Ross în timp ce înfigea furca adânc în fân și se cățara în spatele căruței cu fân.

— Avem nevoie de o pauză, îi răspunse Ross, uitând pe moment de dușmănia pe care i-o purta. Amândoi se întinseră pe spate, cerul albastru și senin era ca o boltă deasupra lor, iar fânul le slujea ca un pat bun unde își puteau relaxa mușchii obosiți. Însă mult prea repede ajunseră lângă șură și începură să descarce fânul. De această dată Owen se urcă în podețul de uscat fânul. Luând fânul pe care Ross i-l dădea, începu să umple podul ca să aibă provizii pe iarnă. Ținând cont de ceea ce l-a învățat vărul lui, bătuci colțurile cu fân și se îndreptă spre centru.

Încărcară și descărcară două căruțe de fân până să fie timpul să se oprească și să facă treburile de seară.

— Ross este un lucrător bun, îl informă Owen pe vărul lui când acesta veni să vadă ce-au făcut. Însă nu cred că a fost învățat prea multe despre cum să gospodărească. Dacă ar putea lucra cu cineva,

atunci ar ajunge să fie un lucrător de clasa întâi. Învăță foarte repede.

Owen îl urmări intenționat pe vărul lui să vadă cum va reacționa.

— Poate... mormăi Delbert, analizând preocupat noua recoltă de fân. Este un fân de primă clasă, murmură el mulțumit, satisfăcut de cantitatea de fân care a fost pusă în cele două încărcături. Măine aproape că ar trebui să terminați acel câmp. Apoi grâul va fi gata, dacă va mai ține vremea asta bună.

A fost vreme bună și, miercuri după-amiază, tot fânul fu îngrămadit în șură.

— Marțea următoare o să vină treierătorii, așa că te așteptăm devreme, îi spuse Owen lui Ross când își luă rămas-bun.

Ross dădu din cap aprobator. Chiar dacă niciodată nu a spus că s-a bucurat de munca lui, au fost momente neașteptate când Owen și-a dat seama că Ross se bucura de munca lui.

Delbert îl plăti pe Ross și din cauza strălucirii din ochii lui, Owen era sigur că aprecia foarte mult salariul lui. Cu o rugăciune de mulțumire în inimă, îl urmări pe Ross cum plecă de la fermă bine dispus. Era așa de bine să se despartă prietenește de Ross, în loc să-l vadă plecând descurajat și sfidător, așa cum a plecat după prima lor întâlnire.

CAPITOLUL 9

TREIERATUL

Ce diferit este aici, la Delbert acasă! Owen compară schimbarea pe care o găsi acum cu felul în care a trăit cu câțiva ani în urmă la familia Penner. Sau poate schimbarea vine dinlăuntrul meu. Obişnuiam să trăiesc în continuă frică sau suspans, dar acum, prin harul lui Dumnezeu, cred că pot spune că-i iubesc. Este adevărat că Delbert a fost bolnav aproape tot timpul și se pare că prin asta i s-a muiat inima. Mă întreb de ce nu vrea să audă de Dumnezeu? De ce îi este teamă lui Marie ca el să nu afle că am citit Cuvântul lui Dumnezeu în prezența ei? Când se ivește ocazia, vreau să o întreb. Trebuie să fie un motiv în spatele împotrivirii puternice a lui Delbert.

Era o duminică după-amiază liniștită. Owen se afla pe dealurile mângâietoare și studia Biblia. Dealurile erau sanctuarul lui când nu era nimeni altcineva cu care se

ÎN VALE

Treieratul putea închina. Pe dealurile golașe și stâncoase nu-l

deranja nimeni în timp ce medita și avea părtășie cu Păstorul lui. Aici nu simțea acuzarea vreunui om pentru ceea ce făcea și Tatăl lui părea foarte aproape și drag sufletului său.

Un vânt constant începu să sufle peste dealuri, aducând norii de la orizont mai aproape. În ultimele patru zile a fost ocupat cu seceratul grâului copt și strânsul în snopi. Acum totul era gata pentru echipa de treierat care urma să vină marți dimineată. Owen se uită cu îngrijorare la cer. *Oare va ploua?* îi era teamă de cum va reacționa vărul lui dacă va ploua pe snopii de grâu. *Dacă este voia Ta, dă-ne vreme bună să recoltăm grâul*, se rugă Owen. Apoi se relaxa, știind că vremea era în controlul lui Dumnezeu. *Îți mulțumesc că Delbert are destul respect față de Tine cât să țină ziua de odihnă. Te rog să faci cumva să te respecte mai mult astfel încât să-și deschidă inima la Cuvântul Tău.*

Calea rugăciunii dintre cer și pământ era larg deschisă, pentru că o inimă căutătoare a aflat iertare, odihnă și pace în suflet și siguranța că acum îl putea chema pe Tatăl său, știind că El îi cunoștea fiecare bătaie a inimii. „Înainte ca să mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta!” (Isaia 65: 24) Owen citi de două ori această promisiune scumpă, lăsând dragostea minunată a lui Dumnezeu și purtarea Lui de grijă, să-l întărească și să-l susțină.

Încă o dată nu știu că era urmărit, dar de această dată Ross nu era plin de ură față de dușmanul lui, ci era nedumerit. *Ce citește? De ce nu se enervează niciodată? De ce se poartă cu mine ca și cum i-aști prieten? Ce-l face diferit de Delbert?* Aceste întrebări bântuiau mintea unui tânăr care a învățat să-și poarte singur de grijă de la o vârstă fragedă. Lumea lui era ostilă, neiubitoare și egoistă.

Cei doi tineri se despărțiră. Unul era împrăștiat, gata să înfrunte orice îl aștepta în zilele ce-i stăteau în față, deoarece avea încredere că Dumnezeu era cu el. Celălalt

5°

stătea în umbră, iar apoi merse în direcție opusă, unde era căminul lui. Căminul era doar locul în care dormea ocazional. Nu-l atrăgea și mergea acolo doar când nu avea alt loc unde să meargă.

Marți se făcu ziua mai târziu decât de obicei, pentru că norii veniră în direcția lor și deasupra lor cerul era înnorat. Până când termină treaba, zorii zilei se furișau peste provincie. Un vânt rece și înțepător sufla, iar Owen se aplecă să pipăie iarba.

— Bine! exclamă el. îi pot spune lui Delbert că nu este rouă, așa

că probabil grâul poate fi treierat cât de curând.

— Marie, e aer de toamnă, o salută Owen vesel. Soba de la bucătărie pare a fi și mai îmbietoare în această dimineață.

— Oare va ploua? întrebă ea. Urme de îngrijorare se vedeau pe fruntea ei și privirea i se îndreptă spre camera de zi.

— Suflă vântul și nu este rouă, așa că treierătorii vor fi aici devreme, o asigură Owen. Delbert se va bucura să audă asta.

— Ar fi bine să ajungă devreme! răbufni Delbert când intră în bucătărie. Nu ne putem baza pe vreme. Plouă când deja este prea ud și nu plouă când este nevoie, mormăi el sarcastic. Toată vara a fost așa. La început un lucru merge rău, apoi altul.

Owen dorea să răspundă, dar se abținu. Temperamentul furtunos al vărului său, precum și înfățișarea încordată a lui Marie, îi arătau clar lui Owen că acum era mai bine să tacă.

Plecându-și capul, Owen se rugă în gând, mulțumind pentru mâncarea din fața lui. Era foarte mulțumit că Delbert nu protestă la rugăciunile înălțate înainte de masă. Acesta se purta de parcă nu știa de acest obicei de la masă, dar Owen spera ca mărturia lui tăcută să-i vorbească inimii lui.

5

ÎN VALE

Pe la mijlocul dimineții sosi mașina de treierat, un șir de căruțe și echipa de oameni. În scurt timp câmpul era un stup de activități în timp ce bărbații merseară cu căruțele să încarce snopii de grâu. Dând cu spatele treierătoarea lângă hambarul de grâu, proprietarul ei verifică curelele și fuliile, asigurându-se că totul era gata pentru a treiera prima încărcătură. Patru căruțe erau încărcate și în timp ce prima căruță ieși de pe câmp, porni motorul treierătoarei cu zgomot mare. Curelele și fuliile bârâiau în timp ce prindeau viteză și banda uriașă transportoare bârâia și se mișca tot mai repede pe măsură ce prindea tot mai mare viteză, fâlcile uriașe erau gata să prindă primii snopi de grâu. La început grâul dispăru în mașină și în scurt timp operațiunea de recoltare mergea ca pe roate. Boabele aurii de grâu se scurseră din șenc în hambar. O căruță termina de descărcat, iar o alta sosea. În spatele mașinii de treierat, un șir continuu de paie curgeau formând o movilă mare. Bărbații se bucurau de cerul înnorat, pentru că erau transpirați din cauza muncii obositoare de a încărca și descărca în timp record și plini de praful paielor proaspăt tăiate. Pe nimeni nu-l

deranja munca murdară, pentru că recoltarea grâului era apogeul agriculturii. Lucrând împreună, râzând și vorbind, și întrecându-se cu voia bună, să vadă cine putea încărca și descărca mai repede, munca se transforma într-o activitate socială îmbucurătoare.

Opt bărbați treierau continuu, luând doar o jumătate de oră pauză la amiază, când Marie îi servea pe muncitorii flămânzi cu ciorba aburindă și felii groase de pâine.

După șapte ore, treierătorii plecară la următoarea fermă și îl lăsară pe Delbert cu un hambar plin de grâu și cu o grămadă mare de paie.

— Am reușit, Owen! Șura e plină de fân și hambarul plin cu grâu. Acum vitele vor avea destulă hrană la iarnă, jubilă Delbert.

Ross se încruntă când auzi conversația plină de bucurie

Treieratul

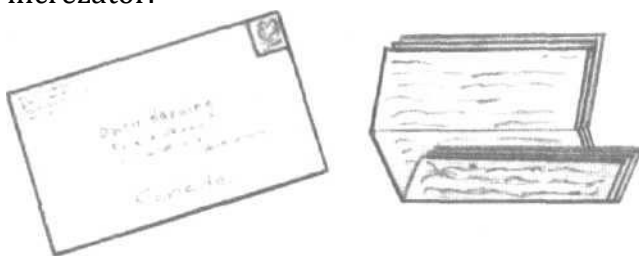
dintre Owen și Delbert. Nu mai avea de lucru. Nu mai aveau nevoie de el. Gelozia izbucni în el.

Se gândesc că toate merg cum vor ei! Dar așteptați voi și o să vedeți!

Deja în mintea lui începea să încolțească un plan de răzbunare.

W.

Apoi voi vedea dacă Owen va continua să zâmbească! În inima lui zâmbi încrezător.

CAPITOLUL 10

UN RĂSPUNS ÎN PARTE

— Marie, am o întrebare. Owen ezită pe moment, dându-i ei timp să se acomodeze cu intruziunea lui.

Marie frământa pâine, fără să știe că Owen era prin preajmă. Se uită în sus surprinsă când i se adresa.

— Delbert a mers până la vecinul Watson să-i plătească pentru medicamentele pe care mi le-a dat când cele trei vaci au avut febra laptelui, îi explică el. Am vrut să vorbesc cu tine când ești singură.

— De ce? Întrebă ea nedumerită. Din moment ce soțul ei nu putea auzi conversația, era gata să răspundă la întrebările lui.

— De ce nu vrei ca Delbert să afle că citim din Biblie înainte de micul dejun? Adică este vreun motiv pentru care se supără când aude despre Dumnezeu sau despre alte lucruri din Biblie?

ÎN VALE

Mâinile lui Marie tremurau în timp ce adăugă mai multă făină la aluat.

— Da, este un motiv.

De abia dacă i se auzea vocea și Owen se strădui să audă fiecare cuvânt.

— În țara lor, părinții lui Delbert l-au învățat despre Dumnezeu. Asta știi. Cândva mama ta a vorbit cu mine, doar o singură dată. M-a întrebat dacă Delbert încă era plin de amărăciune față de Dumnezeu.

Lacrimile curgeau pe fața lui Marie.

Mama lui! Mama lui știa despre Dumnezeu? Amintiri vagi, ca prin vis se treziră în sufletul lui Owen și inima începu să-i bată mai repede. *Mama lui a știut despre Dumnezeu!* Inima lui Owen galopa. Întinse o mână tremurândă să o atingă pe Mary pe braț.

— Îmi pare rău că aceste amintiri te întristează. Marie aproape rosti pe nerăsuflăte cuvintele în timp ce continuă să spună:

— Delbert știe că mama ta mi-a spus că ea a fost... ea a fost *sora* lui Delbert!

Marie se agăță de dulap să se sprijine. Owen se făcu palid la față.

— Ești sigură, Marie? Ești sigură? Mintea i se învârtea la aceste vești șocante, neputând să cuprindă pe deplin ceea ce ea tocmai spusese.

— Da! Owen, iartă-mă, te rog, că nu ți-am spus mai înainte! El mi-a spus să nu-ți spun niciodată. Delbert nu trebuie să afle niciodată că ți-am spus. Este întotdeauna atât de încăpățânat. Vreau să-ți spun acest lucru. Am vrut să-ți spun acest lucru de când te-ai întors din nou la noi.

În ciuda neliniștii ei, vocea lui Marie își căpătă din nou tăria și, fără să-și dea seama, începu să folosească timpurile verbale pe care le folosise atunci când învăța limba engleză.

S6

Un răspuns în parte

— Owen, nu m-am purtat frumos cu tine când ai locuit aici. De

multe ori ești acuzat de rău și știu, dar nu îți iau partea. Delbert este întotdeauna mai tare. Delbert mi-a spus când ne-am căsătorit să fac cum spune el. Întotdeauna trebuie să fac cum spune, fără întrebare. Îmi este frică, întotdeauna fac cum spune Delbert și în inima mea mor. Inima îmi este împovărată. Tot ce simt țin pentru mine.

Cu iuțeală cuvintele stâlcite se revărsară din adâncul sufletului ei de parcă nu le-ar fi putut opri.

— Noi nu purtat frumos cu tine. Uneori erai flămând, fără să mănânci destul când Delbert pedepsit pe tine. Și eu pedepsit pe tine, pentru că nu spus nimic. Apoi tu fugit și m-am bucurat pentru tine că ai un cămin mai bun. Poate te-au iubit? Mai târziu scris și spus că Dumnezeu schimbat pe tine. Nu dat scrisoarea la Delbert. Teamă. Dar vrut să te văd. Întotdeauna te-am iubit. În inima mea te iubesc, dar frică de Delbert. Frică de Delbert și de mânia lui.

Vocea îi tremura și Marie se lăsă în scaun, secătuită emoțional.

— Dar, tu venit din nou! O fărâma de lumină îi însenină ochii. Owen stătea nemișcat sorbind fiecare cuvânt.

— Tu venit și spus te rogi! Tu venit și fost schimbat! Acum ești cel tare, dar cred că ești tare din cauza Bibliei pe care o iubești. Tu îl iubești pe Delbert, pe mine și chiar pe Ross. Termină de rostit ultimele cuvinte pe șoptite.

— Da, Marie, ai dreptate. Din cauză că iubesc Biblia sunt tare. Adevărul e că sunt slab, dar pentru că am puterea lui Iisus Hristos în viața mea, El îmi dă tărie. Biblia spune: „când sunt slab, atunci sunt tare”.

— Nu știu nimic despre Biblie. Cred că din acest motiv Delbert s-a căsătorit cu mine. Mama ta a spus că el dorea să uite învățătura Bibliei. A spus că s-a întâmplat ceva și din cauza asta e plin de amărăciune față de Dumnezeu.

— Dumnezeu știe, spuse Owen foarte emoționat. Încă mă rog pentru tine și Delbert. Dumnezeu poate deschide

ÎN Vale

Un *răspuns* în parte uși pe care le credem strâns închise. Cred că inima lui Delbert se moaie și cred că Dumnezeu m-a adus aici cu un scop. Mulțumesc că mi-ai spus acest lucru. Marie, într-adevăr ești mătușa mea! Și mă bucur că întotdeauna m-ai iubit.

Marie simți că o parte din greutatea inimii îi dispăru. Ce mult își dorea din puterea lui Dumnezeu – putere pe care Owen o solicita și o

deținea.

— Curând va veni Delbert acasă. Trebuie să lucrez în continuare la paie și să fie acoperite până se lasă frigul.

Owen se ridică de la masă.

— O metodă prin care-i pot arăta lui Delbert că-l iubesc este să fac tot ceea ce i-ar plăcea să fie făcut. Îți mulțumesc din nou, Marie. N-ai idee ce mult a însemnat pentru mine această conversație. Sunt sigur că Dumnezeu va rezolva toate lucrurile când va crede El că este de cuviință.

În acea seară Owen îi scrisese o altă scrisoare lui Ernest.

Dragă Ernest, încă. n-am – primit un răspuns de [a ține, dar de abia. aștept să-ți transmit niște vești minunate.

Cea mai importantă. veste este că am participat, cu două. duminici în urmă, la un serviciu de închinare (a Casa de Cultură din Metiskow și grupul care a ținut serviciul erau creștini menoniți ca voi. Fratele Clarence Skantz din sud-vestul Albertei este păstorul. Vor avea un serviciu în jieceare lună. și acum este a doua oară când au venit.

Îți amintești de doamna Tkompson, văduva care locuiește la est de aici și care a crezut că eram niște familii migratoare? Fratele Skantz a spus că

9*

ea s-a pocăit și a fost la serviciul de închinare luna trecută. Singurul ei Jiu și nora ei îi sunt Foarte împotrivitori, așa că roagă-te pentru ea. Sau poate deja le-a scris părinților tăi. Păstorul a spus că Dumnezeu s-ajolosit de părinții tăi în a o ajuta să se hotărască să-L slujească pe El.

În această dimineață am avut o discuție bună cu Marie. Nu o să-ți scriu ce am discutat, dar cândva sper să-ți spun Față în față. despre conversația noastră. Continuă să te rogi pentru amândoi. Se pare că Marie nu știe nimic din ceea ce este în Cuvântul lui Dumnezeu, dar dorește să cunoască mai multe. Însă se pare că Delbert a cunoscut cândva, dar refuză, să asculte. E/oarte trist, și nu-i o situație preafericită.

De asemenea, continuă să te rogi și pentru tânărul Ross Gordon, despre care ți-am spus în prima mea scrisoare. Am lucrat cu el în ultimele zile și are nevoie de prieteni.

Salută-i pe toți din partea mea și dacă. Leroy tot crește, Jamilia ta nu va mai avea nevoie de ajutorul meu niciodată. Nu-i așa că toamna

asta împlinește unsprezece ani?

Un *gând care* tot îmi vine în minte din mesajul fratelui Skantz este că dacă dorim săjăcem ceva *pentru* Dumnezeu, trebuie să trăim adevărul. Și îmi dau seama cât este de adevărat.

Prietenul tău care-ți simte lipsa, Owen

ÎN VALE

În acea dimineață cerul era plin de nori de ploaie și Owen dorea să termine de adus paiele înainte să plouă.

— Ai putea pune la poștă scrisoarea aceasta? îl rugă Owen pe Delbert în timp ce-și încălța cizmele. Dacă mă grăbesc, sper să aduc toate paiele la adăpost.

— O să am eu grijă, îi răspunse Delbert plăcut. *Ernest Kauffman...* numele ieșea în evidență. *De ce îi scrie din nou atât de curând?* Delbert ținu scrisoarea, dus pe gânduri în timp ce amintiri din trecut îi invadară mintea.

De ce Owen trebuie să-i amintească de iubitul lui frate mai mare Aaron, pe care aproape că-l adora? Aaron la nouăsprezece ani a avut parte de o moarte tragică. Diferența de cinci ani dintre ei nu schimba cu nimic legătura strânsă pe care o aveau. Nicio treabă nu era prea mare sau prea mică pentru Aaron. El era cel care aducea întotdeauna lemne în timpul iernilor lungi și friguroase. Aaron a fost cel care a schimbat lemne pe un cal în acea ultimă iarnă teribilă din viața lui, pentru ca familia lor să nu moară de foame.

Apoi urmă accidentul în care un copac a căzut peste tânăr. Strigând în agonie din cauza durerii provocate de oasele rupte și zdrobite, a fost dus acasă de prieteni. Delbert se cutremură. Aaron a mai trăit până dimineața și toate rugăciunile înălțate de părinți au rămas fără răspuns.

Unde a fost Dumnezeu atunci? Unde a fost?

Când Aaron a fost pus în mormânt, inima de paisprezece ani a lui Delbert parcă s-a făcut rece și fără viață ca o inimă înmormântată. Rugămintile părinților n-au avut niciun efect când el l-a respins pe Dumnezeu și Cuvântul Său. Nu are nevoie de Dumnezeu, dacă El a îngăduit ca fratele lui preaiubit să-și piardă viața și nu a răspuns la rugăciunile lui.

Un răspuns în parte

Aaron a crezut în Dumnezeu și ce bine i-a făcut? Sora lui, Annie, soțul ei și părinții lui Owen au crezut în Dumnezeu și cu ce le-a folosit?

Sămânța amărăciunii a încolțit în inima lui când fratele lui, Aaron, a murit și a crescut tot mai mult de-a lungul anilor, făcându-l pe Aaron un om împietrit și egoist care nu putea arăta compasiune nimănui. Când Owen, fiul surorii lui, Annie, a venit ca orfan, și-a făcut datoria și l-a crescut. L-a învățat cum să lucreze, dar natura ascultătoare a lui Owen și stilul lui tăcut l-au măcinat. *De ce nu se certa cu el?*

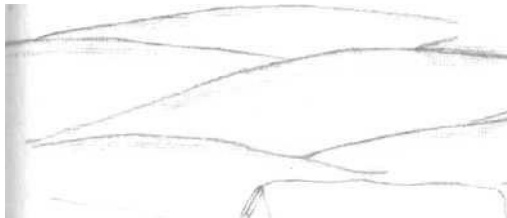
Și acum, când Owen era mai mare, era de parcă Aaron s-ar fi întors. Aaron cel care era așa de bun. Ce mult se asemana Owen cu Aaron. Amintiri vii despre vechiul lui cămin, despre părinții, frații și surorile lui și despre ce credeau cu toții, îi reveniră lui Delbert în minte. Nu dorea să i se aducă aminte de aceste lucruri. *Dumnezeu m-a dezamăgit. Pe toți ne-a dezamăgit. De ce să ascult de Dumnezeu, când El a refuzat să mă asculte cu ani în urmă?*

Am lucrat din greu. Am venit din altă țară, am învățat o altă limbă și alte obiceiuri, iar acum această fermă este a mea. Vacile și toate utilajele sunt ale mele. Ce mi-ar mai trebui? Am făcut toate acestea fără ajutorul nimănui, fără ajutorul lui Dumnezeu.

Totuși, de când se îmbolnăvise, Delbert era îngrijorat, nesigur pe sine și neliniștea îi inunda sufletul. De ce? Privi la scrisoarea din mână. Șovăielnic, intră în dormitorul lui și o puse în spatele unui sertar. *Owen nu poate pleca acum, își spuse el. Încă nu poate pleca. Poate cândva voi trimite scrisoarea, dar nu acum.*

e.

—.

L:

CAPITOLUL 11

RĂZBUNAREA LUI ROSS

Trecu o lună și calendarul arăta luna octombrie. Aratul era gata și toată treaba de afară trebuia să mai aștepte, pentru că un strat gros de brumă acoperea pământul. Temperaturile reci aduceau din când în când fulgi de zăpadă peste zona înghețată, acoperind totul cu un strat

alb, proaspăt și strălucitor.

Nu pot înțelege de ce Ernest nu-mi răspunde. Au trecut deja două luni! Două luni lungi în care am așteptat vești de la el! Oare cei din familia Kauffman nu vor să-mi scrie? Sau nu le pasă? Parcă nu-mi vine a crede că m-au uitat. Owen era într-o stare de agonie, simțindu-se părăsit, pierdut și singur.

În Guernsey, familia Kauffman îngenunche să se roage.

ÎN VALE

— Fii aproape de Owen, mijloci Abram pentru tânărul care îi era ca un fiu. Inimile noastre sunt împovărate de îngrijorare, pentru că nu știm unde este sau dacă totul este bine cu el. Apropie-l de Tine, dragă Tată! Protejează-l de orice i-ar face rău din punct de vedere fizic și spiritual și îngrijește-Te de toate nevoile lui. Ne simțim neajutorați. Îți încredințăm Ție această povară.

Fiecare membru al familiei se rugă pentru Owen și pacea le liniște mintea tulburată, pentru că Dumnezeu cerului știa toate lucrurile. El era în control. De acest lucru erau siguri. Nu puteau decât să stea liniștiți, plini de încredere și, prin credință, să încredințeze viața și sufletul lui Owen în mâinile Dumnezeului atotputernic și iubitor.

Somnul o părăsi pe Ruth Kauffman când își aminti cuvintele de despărțire pe care i le-a spus lui Owen. *O să mă rog pentru tine*, asta e tot ce-i spusese. *Oare își amintește?* îi era foarte greu că nu știa nimic despre el. *Nici măcar nu știm dacă a ajuns cu bine la vărul lui. Poate a pățit ceva. Și dacă e așa, oare vom afla vreodată? Părea așa de sigur că trebuie să meargă înapoi după ce a primit scrisoarea vărului său.* În minte îi năvăleau din nou întrebările la care nu primise răspuns. Ruth știa că trebuie să-și amintească din nou promisiunile lui Dumnezeu că nu-l va lăsa pe Owen. *„Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi”.* Această promisiune îi include pe toți copiii Lui. *Și totuși este atât de greu*, oftă ea împovărată. Se rugă până târziu în noapte.

În dormitorul alăturat, Ernest stătea și el pe genunchi, profund împovărat pentru cel pe care-l considera ca pe fratele său.

Și Abram, și Martha Kauffman se rugau, căutând călăuzirea și îndrumarea lui Dumnezeu în privința lui Owen.

— Dacă nu primim vești de la el nici săptămâna asta și încă ne simțim la fel de împovărați, cred că ori eu, ori

Răzbunarea lui Ross

Ernest ar trebui să mergem în Metiskow să aflăm dacă el este acolo sau ce s-a întâmplat. Măine o să-i rog pe frați și pe cei din comunitate să afle dacă merge cineva în vest în următoarele săptămâni, hotărî Abram.

Trecură patru zile până când găsiră un mijloc de transport și făcură toate aranjamentele necesare pentru ca Ernest să meargă.

— Fiule, trebuie să pleci astăzi, îi spuse Abram. Poți merge până în Saskatoon cu patronul magazinului Fairway General, care merge să facă aprovizionarea lunară. De acolo iei trenul până la Provost, de unde trebuie să cauți altceva cu care să ajungi la Metiskow. Întrebă la magazia de cereale dacă știu pe cineva care merge în acea direcție.

— Dumnezeu nu m-a eliberat de împovărarea mea pentru Owen. Mă tot gândesc că nu este în regulă ceva și că are nevoie de noi. Fiule, nu știu cât timp vei fi plecat. Dacă e posibil trimite-ne o telegramă când îl găsești.

Familia îl ajută pe Ernest să împacheteze și după două ore acesta își lua rămas-bun.

— La revedere, fiule. Tatăl îi strânse mâna când se despărțiră. Domnul să fie cu tine.

Niciunul nu știa ce-i aștepta și nici cât aveau să fie despărțiți.

— Ross! strigă Owen în urma celui care pleca, în timp ce se strecură pe ușa magazinului Whitney's General din Metiskow. Ross nu se întoarse și nici nu răspunse. Încă își alimenta gelozia față de Owen. De câteva ori, în timp ce mergea pe dealurile din spatele fermei lui Penner, îl urmări pe Owen în timp ce ara sau mergea în jurul grajdului făcând treburi pe care le-ar fi făcut el dacă n-ar fi venit Owen.

Aș fi avut un serviciu și un salar sigur și n-aș fi făcut asta. Ross se uită disprețuitor la capcanele care-i atârnavă din

ÎN VALE

mână. Vânatul! Trebuie să merg prin frig și zăpadă să pun capcane, fără să știu vreodată dacă voi prinde ceva și sunt nevoit să jupuiesc și să iau orice animal prins. Și pe altă parte, Owen stă la adăpostul unui grajd fără nicio grijă și face treaba mea!

Ross își târâi picioarele prin zăpada proaspătă care căzuse peste dealuri. Toată ziua căută urme de vulpe, punând capcane și organizându-și linia de capcane. Apropiindu-se de ferma lui Penner, se furișă mai aproape. *Astăzi ar fi o zi perfectă să șterg zâmbetul încrezut de pe fața lui Owen!* Zăpada care cădea ușor ar fi acoperit în scurt timp

orice urme făcute de el și mai era o oră până se lăsa amurgul.

Prinse cam neîndemânatic poarta de la pășune și o deschise larg. Aplecându-se, merse încet înspre jgheabul vițeilor.

E bine că grajdul împiedică vederea din casă, murmură el în timp ce deschise zăvorul ușii din lemn, lăsând jos bucățile rupte. Apucă un sac gol, îl umpluse pe jumătate cu grâu și strigă vițeii.

— Haideți! Haideți!

Ascultător, unul din viței gustă din grâu, iar Ross merse cu spatele prin ușă chemându-l cu blândețe, astfel conducând vițeii afară. Ajungând pe câmp deschis, vițeii săreau prin jur, dând din copite în lumea lor nouă și ciudată, înduplecându-i cu grâu, Ross reuși să-i scoată prin poarta deschisă a ocolului unde pășunau. Aceștia se împrăștiară în toate direcțiile, încântați că pot alerga în largul lor. Ross râse cu sălbăticie în timp ce se retrăgea spre casă.

Acum Owen o să aibă plăcerea să-i caute!

Era târziu când Owen se întoarse din Metiskow.

Încă n-am primit nicio scrisoare. Tristețea și descurajarea îl cuprinseseră. *Nu înțeleg! Nu mai înțeleg! Nu-și dau seama cât de singuratic mă simt? Când am plecat, părea că le pasă de mine și au simțit că făceam ceea ce Dumnezeu dorea de*

Răzbunarea tul Ross la mine. Chiar și Ruth mi-a spus că se roagă pentru mine! Oare se mai roagă?

Din nou sosi timpul să facă treaba pe lângă casă, dar Owen trebuia să-și adune puterile și să se consoleze, pentru că sufletul îi era împovărat din cauza singurătății. Amurgul se lăsa când luă un felinar și se îndreptă spre grajd. Întunericul coborî dintr-odată, în special din cauza atmosferei încărcate de zăpadă.

— Așa ceva nu se poate!

Owen se opri înspăimântat când văzu poarta staulului gol deschisă. Panicat se grăbi înspre pășune, rugându-se să găsească vițeii lângă grajd. Fluturând lanterna, strigă vițeii cu glas tare. Auzind un vițel răspunzând cu un „muuu”, continuă să strige și nu după mult timp unul, doi, trei, patru viței ieșiră din umbră înghesuindu-se lângă stăpânul lor, tremurând și uzi din cauza zăpezii. Repede, Owen îi conduse în staulul lor înainte să meargă în căutarea altor doi.

Încă o dată se întoarse către staul și se alarmă când văzu poarta deschisă larg.

Cineva a deschis poarta și a lăsat vițeii să iasă. Dar cine? Și de ce?

Imaginea figurii lui Ross care se retrăgea îi veni în minte și-și aminti de amenințarea lui de altă dată:

— O să plătești pentru asta!

Nu. Nu trebuie să trag concluzii greșite. Nu știu. Owen alungă învinuirea care-i trecu prin minte.

Mergând pe lângă gardul pășunii, strigă, așteptă și strigă din nou. În liniște o siluetă întunecată ieși și îl înghionti în spate.

— Ce bine! se bucură Owen. Punând o funie în jurul gâtului vițelului, duse și al cincilea vițel în grajd.

Trebuie să merg și să-i spun lui Delbert, pentru că se va face târziu până când voi termina treaba și voi găsi și ultimul vițel, hotărî el.

Plin de neliniște și teamă, Owen intră în casă. Chiar

ÎN VALE

Răzbunarea lui Ross dacă știa că nu era vina lui, totuși îi era teamă că Delbert îl va învinui pe el că au scăpat vițeei.

— Nu știu când voi ajunge la cină, explică el cu voce încordată. Au ieșit vițeei din staul și încă lipsește unul.

— Au ieșit vițeei! Delbert se ridică de pe scaun nevenindu-i a crede.

— Cineva le-a dat drumul, pentru că poarta staulului era deschisă.

Cu toate că se aștepta să fie supărat, Owen nu fu pregătit pentru izbucnirea plină de mânie a lui Delbert.

— Cineva a lăsat poarta deschisă? ți-pă el. Nu da vina pe altcineva. Tu! Tu ai lăsat poarta deschisă! Tu ești responsabil și ar fi bine să găsești vițelul! Toți cei șase vițee sunt juncane bune!

— Delbert, îl voi găsi! Cu ajutorul lui Dumnezeu îl voi găsi! Owen zări fața tulburată a lui Marie și simți o durere în inimă pentru ea, pentru el și pentru duhul necontrolat al lui Delbert.

— Dumnezeu! bombăni Delbert disprețuitor când Owen plecă din casă. Numai vezi dacă El te ajută!

— Owen? vocea lui Marie îl surprinse când îl strigă din ușa grajdului. Ai nevoie de mâncare. Este o noapte friguroasă. Mănâncă asta cât mai e caldă și ai grijă. Ia calul, și te rog să ai grijă.

— Mulțumesc Marie. Delbert mă învinuiește pe mine că am dat drumul la vițee, însă cineva a rupt zăvorul și a deschis și poarta staulului.

— Ross? întrebă Marie alarmată.

— Nu știu. Sper că nu, dar nu știu.

Farfuria cu supă fierbinte și groasă îi dădu forțe noi pentru treaba ce-i stătea înaintea. Termină treaba și apoi puse șaua pe cal. Legă o funie de șa, luă felinarul și începu a călări prin noaptea întunecoasă înspre dealuri. Frigul îi pătrundea prin geacă în timp ce vântul iute învârtea fulgii în jurul lui, umezindu-i fața. Ținând lanterna sus, se uită peste albul din jur, căutând și strigând vițelul pierdut.

De câteva ori calul se împiedică prin întuneric și Owen îi vorbea blând, încercând să-l încurajeze că totul este în ordine. Merse prin văi, aproape sigur că vițelul ar fi ales cel mai ușor drum. Timpul părea să stea în loc și nu avea nicio cale să știe cât timp fusese plecat sau unde era pe dealuri.

După câteva ore calul se opri dintr-odată și necheză. Ceva era prin apropiere, însă nu era ceva îngrijorător, deoarece calul nu se purta ca și cum ar fi fost neliniștit. Owen strigă și, drept răspuns, auzi mugetul plin de spaimă al vițelului pierdut.

Îți mulțumesc Doamne! Îți mulțumesc! Inima lui Owen bătea ușurată când puse funia în jurul gâtului vițelului și o legă de șa.

— Acum mergem acasă! Mângâie cu mâna calul credincios, lăsând hățurile slobode, știind că va găsi drumul spre casă fără ajutorul lui.

— Mi-e teamă că dacă voi încerca să te conduc, ne vom rătăci! Lumina felinarului lumina slab peste zăpada albă, iar Owen nu mai știa unde se aflau.

Dintr-odată calul se împiedică stângaci și se povârni într-o parte. Owen fu luat prin surprindere și când încercă să se prindă bine de șa cu mâna care-i era liberă, calul căută să calce drept și se dezechilibra. Owen căzu, sperind vițelul care se dădu în spate înspăimântat și-l lovi tare în cap cu copitele din față. Owen rămase inconștient în locul unde căzuse, dar în mod miraculos felinarul rămase intact cu lumina aprinsă.

Minutele treceau încet, timp în care Owen zăcea în zăpada rece. Calul aștepta nesigur, dar și vițelul, care încă era legat de șa. Totul era liniștit și nemișcat.

Ceva mai târziu, vițelul scormoni cu nasul prin zăpadă și dădu de fața lui Owen și începu să o lingă. *Muuu*, mugi vițelul, împingându-l pe Owen.

ÎN VALE

Din adâncul întunericului, Owen gemu, luptându-se să-și recapete cunoștința. Ceața groasă se ridică încet de peste el. Limba caldă a vițelului care-l lingea pe față îl trezi de-a binelea.

Capul lui Owen zvâcnea de durere. Fiecare mișcare era o tortură din cauza durerii ascuțite care îl brăzda după cap și gât. Dură câteva minute până înțelese unde era și-și aminti ce s-a întâmplat. Privi nesigur înspre felinarul arzând, pe care nu-l putea prinde. Adunându-și toată puterea, se ridică încetișor până când era în picioare, însă știa că nu va ajunge niciodată acasă din cauză că se simțea prea slăbit.

Zăpăcit privi în jur. Încet, își dădu seama că zăpada nu mai cădea atât de mult și putea zări o lumină în depărtare. Owen păși înspre acea lumină până când trupul îi fu cuprins de extenuare. Apoi, abia dându-și seama ce face, căzu și intră din nou într-o stare de inconștiență.

De la casa de unde se zărise lumina un lătrat furios spulberă liniștea nopții și vițelul începu să mugească speriat.

Ross deschise ușa casei. Cu ajutorul luminii, zări calul lui Delbert Penner, de a cărui șa era legat bine un vițel. Dar unde era Owen? Frica îl izbi, pentru că știa de ce calul era afară în această noapte întunecoasă și ninsă și vițelul legat de șa. Dezlegă vițelul de șa și îl legă de un șopron vechi din vecinătate și apoi întinse mâna să prindă calul de frâu. Calul necheză. Lovind cu copitele în pământ, își scutură capul și se dădu înapoi. Din nou Ross încercă să-l prindă de frâu, iar calul reuși să scape din prinsoarea lui, însă de această dată se întoarse și merse câțiva pași în urmă înainte de a se opri. De trei ori Ross încercă să-l prindă, iar calul se dădu în spate, alergă câțiva pași și apoi se opri din nou.

Poate Owen e pe acolo. Poate că știe unde e Owen. Alergând în urma calului, îl îndemnă:

7°

Răzbunarea lui Ross

— Diii! Hai că vin în urma ta!

Uită de gelozia pe care o simțise față de Owen în timp ce frica îl cuprinsese.

Calul părea să știe că Ross îl urmărea și mergea doar cu câțiva pași înaintea lui Ross. Apoi, dintr-odată, se opri și necheză încet. Acolo, în zăpadă, Ross zări silueta nemișcată a lui Owen.

Tremurând de spaimă, îngenunche, fiindu-i teamă de ce-ar

putea găsi. Dar simțind respirația regulată a lui Owen, răsuflă ușurat. Apucându-l de brațe, cu multă dificultate, Ross reuși să-l ridice peste șa. Alunecând și împiedicându-se se chinui prin zăpadă, cu mare efort, să aibă grijă ca Owen încă inconștient să nu alunece jos.

— Sunt afară cu cineva rănit! Grăbește-te! îl îndemnă Ross pe tatăl lui, care dormea întins pe podea, lângă singura sursă de căldură din casă.

În silă, tatăl se trezi din somn și merse să-și ajute fiul. Fata cenușie a lui Owen îl trezi de-a binelea și, văzând cine este, îi porunci lui Ross să meargă călare până în Metiskow să-l aducă pe doctorul Turner.

Ross nu mai avea nevoie de un al doilea îndemn, ci își apucă haina și sărind în șaua calului lui Owen, galopă în oraș.

— Doctore Turner! Doctore Turner! bătu cu putere la ușa casei. Deschide! Deschide!

În câteva minute o lumină puternică apărură și, înainte ca doctorul să deschidă ușa cu totul, Ross izbucni:

— Owen Harding e rănit acasă la noi. Vino repede! Grăbește-te!

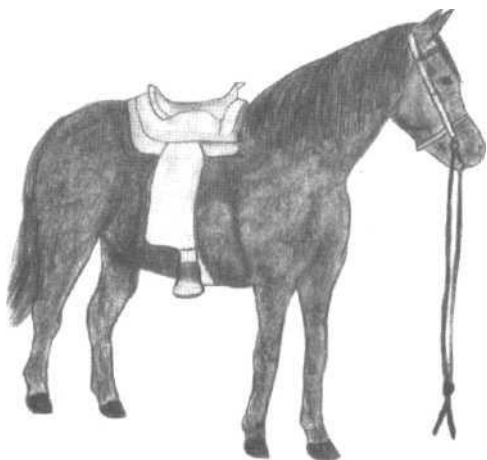
Apucându-și borseta care era întotdeauna pregătită, doctorul alergă la mașină. Înainte ca Ross să încalece în șa din nou, mașina doctorului mergea cu viteză înspre casa lui Ross.

De-abia când Ross mergea singur înspre casă, fu izbit din plin de realitatea a ceea ce făcuse să se întâmple.

7

ÎN VALE

Ținând calul în frâu, călări încet, nedorind să dea ochii cu doctorul sau cu Owen, în cazul în care acesta își revenea. Până intră Ross în curte, deja doctorul îl pusese pe Owen în mașină și-l ducea acasă la Delbert Penner.

CAPITOLUL 12

RĂNIT

Marie Penner deschise ușa înainte chiar ca doctorul Turner să fi oprit mașina. Ceasul indica ora 00: 35. Timp de patru ore se învârti neliniștită prin bucătărie. Fiecare minut care trecea îi aducea și mai multă teamă, pentru că undeva afară, în noaptea rece și ninsă, era iubitul ei nepot. Chiar îl chemase pe Dumnezeuul lui Owen.

Adu-l acasă! strigă ea. Ajută-l să ajungă cu bine acasă!

— Unde-i Owen? Știți unde este? vocea îi tremura de îngrijorare.

Prinzând-o cu calm de braț, doctorul îi vorbea cu multă blândețe, așa cum ar vorbi unui copil.

— Owen a fost rănit, îi spuse el cu blândețe. Este în mașină la mine.

— Rănit? spuse ea pe nerăsuflăte. A fost rănit grav?

— Marie, am nevoie de ajutorul tău ca să-l aduc

ÎN VALE

Înăuntru. Trebuie să fii calmă și cu mintea limpede, de dragul băiatului, și sunt sigur că va fi bine.

Ordinele simple ale doctorului o liniștiră și împreună intrară în casă să pregătească un pat pentru Owen.

— Folosește patul meu. Oferta lui Delbert o uimi pe soția lui. Se

pare că Owen are nevoie de un pat mai mult decât mine, murmură el stângaci.

— Owen fie a căzut și s-a lovit la cap, fie a fost lovit de ceva. Nu știu ce s-a întâmplat, dar are o umflătură destul de urâtă după cap. După cum spune domnul Gordon, Ross l-a găsit și a călărit până în oraș să mă cheme. Asta-i tot ce vă pot spune, întrucât n-am avut ocazia să vorbesc cu Ross. Nici nu știu când își va reveni din starea de inconștiență, însă trebuie să-l lăsăm să stea liniștit.

— Cât timp vei sta? îl întrebă Marie cu lacrimi ce se prelingeau pe obraji în timp ce mângâia mâna nemișcată a nepotului ei ce stătea ca mort în patul lui Delbert.

— Voi sta până dimineață. Amândoi încercați să dormiți, îi îndemnă doctorul, îngrijorat că dacă amândoi nu se odihneau nu vor fi în stare să aibă grijă de Owen în continuare. Dacă apare vreo schimbare o să vă anunț.

Somnul o cuprinse în cele din urmă pe Marie, dar Delbert rămase treaz. Cuvintele de despărțire ale lui Owen îi reveneau mereu în minte. *Cu ajutorul lui Dumnezeu îl voi găsi!* Înspre dimineață, mintea împovărată a lui Delbert căzu într-un somn neliniștit, visându-l pe Owen.

— Owen s-a mișcat puțin de câteva ori, o informă doctorul pe Marie când intră în camera bolnavului în zori de zi. Însă acum are febră mare. Când îi scade temperatura, sunt sigur că va fi în afara pericolului. Merg la familia Gordon să vorbesc cu Ross, dar mă voi întoarce înainte de amiază.

— Aseară vișeii au scăpat. Apoi Marie îi povesti doctorului ce s-a întâmplat. Poate Ross vă poate povesti mai multe.

Rantt

— Hm! Doctorul dădu din cap, în timp ce lucrurile povestite începură să se potrivească.

Doctorul îl găsi pe Ross acasă și cu toate că-i spusese deschis tot ce știa din cele ce s-au întâmplat după ce a ajuns calul la ei, nu recunoscuse niciodată că ar ști sau ar fi auzit altceva.

— Du calul și vișelul la locul lor, îi îndemnă doctorul pe Ross. De asemenea, îmi asum răspunderea să te trimit înapoi să lucrezi la familia Penner cel puțin astăzi. O să mă opresc pe la cabinetul meu să le spun unde sunt. Apoi voi merge direct la familia Penner, așa că le voi spune că vei fi acolo dimineață să mulgi vacile. Mă pot baza pe tine,

Ross?

— Cred că da, murmură Ross.

Marie răsuflă ușurată când doctorul reveni.

— Owen a fost foarte agitat, îl informă ea îngrijorată.

— Semne de recăpătare a conștiinței, o asigură el încrezător. Comoția cerebrală și febra, combinate, invariabil dau naștere la un comportament delirant. Să nu te alarmezi dacă este incoerent. Este normal. Spălați-i fața cu apă rece, ca să-i scadă temperatura. Dacă are un comportament agitat când se trezește, atunci dă-i aceste medicamente. Îl vor ajuta să se calmeze și va dormi normal câteva ore. Însă, totuși, s-ar putea să se agite foarte mult. Și asta e normal și va trece pe măsură ce îi scade febra. Ross vine și el aici cu vițelul și calul vostru. Eu l-am rugat să mulgă vacile și să facă treburile de dimineață, continuă doctorul. S-ar putea să treacă vreo câteva săptămâni până când Owen va fi destul de bine, astfel încât să poată să se ocupe singur de toate treburile.

Își luă geanta, gata să plece de lângă pacient.

— Trebuie să plec, dar voi reveni mai târziu să văd cum se simte.

ÎN VALE

Rănit înțepenită, Marie se întoarce să privegheze lângă pat. În tăcere, studie fața nepotului ei, mulțumită că el era în grija ei și, totuși, foarte neliniștită de ceea ce putea aduce ziua.

— Nu s-a trezit Owen? o întrebă soțul ei când intră în cameră.

— Nu, îi răspunse Marie, dar a fost agitat și doctorul Turner spune că încearcă să se trezească. Are febră mare și dacă se trezește ne putem aștepta la un comportament foarte confuz din partea lui.

Se opri un moment apoi spuse:

— De asemenea, doctorul l-a trimis pe Ross să ne aducă vițelul și calul și i-a spus să facă treaba de pe lângă casă.

Plină de teamă, își ținu respirația, așteptând răspunsul lui.

— Vițelul? Atunci, Owen l-a găsit?

Delbert își aminti din nou ultimul schimb de cuvinte pe care-l avuse cu Owen. *Tu! Tu ai lăsat poarta deschisă! Tu ești responsabil și ar fi bine să găsești vițelul!* Propriile lui cuvinte pline de mânie îi răsunau acuzatoare.

Delbert, îl voi găsi! Cu ajutorul lui Dumnezeu îl voi găsi!
Dumnezeu! Numai vezi dacă El te ajută!

De ce a rostit acea ultimă acuzare? Îl pedepsea Dumnezeu? Oare și Owen își va pierde viața, la fel ca Aaron?

Delbert aduse un scaun și-l trase aproape de patul lui Owen. Așezându-se, oftă. Greutatea mare a faptelor lui nedrepte începuse să sfarme zidul pe care-l construise în jurul inimii lui.

Toată dimineața stătu lângă nepotul lui, care nici măcar nu știa că era nepot. Delbert nu prea băgă de seamă când Marie era prezentă în cameră, când ieșea sau când ștergea fața lui Owen. Oricând Owen se mișca, se apleca asupra lui așteptând să-și revină, însă când vedea că nepotul lui rămânea inconștient, se rezema din nou pe scaun.

Era la amiază, cu două zile înainte ca Owen să-și deschidă ochii. Cu un mic strigăt alarmat, încercă să se ridice din pat.

— Vițelul! strigă el cu sălbăticie. Trebuie să-l găsesc.

— Vițelul este aici, îi răspunse Delbert cu blândețe. S-a găsit vițelul.

Owen se relaxa și își puse capul pe pernă.

— Ia! Bea ceva și înghite asta.

Delbert îi dăduse lui Owen medicamentele cu lingura. Tânărul își închise ochii și stătea întins liniștit. Dormi câteva ore înainte să dea semne că s-ar trezi. De data aceasta Delbert și Marie erau mai pregătiți pentru comportamentul lui agitat.

— Nu pot găsi vițelul! Capul meu! Este așa de frig. Trebuie să merg pe jos, gemu el. Și știu că lui Delbert nu-i va plăcea. Doamne, îți mulțumesc!

Repede Delbert turnă niște medicamente într-o lingură. Mâinile îi tremurau.

— Vițelul este acasă și totul este bine, Owen. Ia asta și culcă-te. Ești obosit.

Încercă să-și liniștească nepotul agitat.

— De ce? Owen își ridică mâinile, lovind lingura cu medicamente din mâna lui Delbert. De ce-L urăști pe Dumnezeu? Sufletul tău... Owen gemu căzând pe spate. Sufletul tău. Ernest, șopti el răgușit, nu mi-ai mai scris!

Delbert îi dădu nepotului său cu lingura ultimele medicamente și ieși din camera bolnavului. Zidul gros al egoismului pe care l-a pus în jurul inimii lui se sfărâmă și, din adâncul sufletului său, strigă disperat

către Dumnezeu. Nu pentru el, ci pentru Owen.

Ține-l în viață pe Owen. Voi îndrepta lucrurile cu el, promise el.

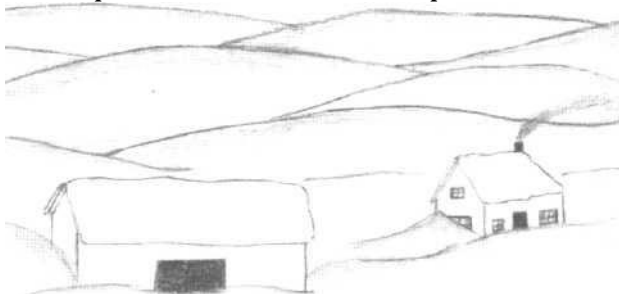
Doctorul Turner fu mulțumit să-l găsească pe Owen cufundat într-un somn adânc și bun și cu temperatura

ÎN VALE

normală.

— Pacientul nostru se reface, îi împărtăși el veștile bune. Oricum lovitura de la cap și frigul l-au slăbit foarte mult. Va avea nevoie de zile de odihnă.

— Ross se poate ocupa de treburile de afară, îl informă Delbert pe doctor. El poate să le facă atâta timp cât avem nevoie de el.

CAPITOLUL 13

POVESTEA LUI DELBERT

La două zile după ce a plecat din Guernsey, Ernest coborî din tren în Provost. Călătoria lui era pe sfârșite!

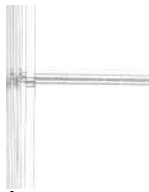
Acum trebuie să găsesc ceva cu ce să ajung în Metiskow, se gândi el nesigur, când intră în biroul magaziei de cereale.

— Bună dimineața, tinere! Te-am văzut coborând din tren. Vânzătorul îl salută prietenos.

— Aș avea nevoie de un mijloc de transport să ajung la Metiskow. Știți unde aș putea găsi ceva? Întrebă el.

— Păi! Vânzătorul își duse mâna la frunte. Îți spun ce poți face în cazul în care nu te grăbești. Mașina care colectează smântână vine după-amiază și are drum și prin Metiskow. Sunt sigur că te va lua și pe tine. Stai aici dacă vrei. Afară bate un vânt rece.

Încet, orele treceau, dar așa cum a spus vânzătorul, Ernest reuși să meargă în Metiskow cu acea mașină de

ÎN VALE

colectat smântână.

— Te pot lăsa chiar la poarta casei lui Penner! îi spuse șoferul când află destinația lui Ernest. Prietenul tău e o persoană grozavă și un lucrător bun. Are foarte mare grijă de vaci și știe ce face.

Ernest se simți ușurat când află că Owen era în siguranță la vârul lui.

— Așa-i Owen, fu Ernest de acord. *Prietenos, un om pe care te poți baza, și care face orice lucru din toată inima.*

Mai târziu, Ernest bătu cu teamă la ușa casei lui Penner. A fost destul de trei luni și jumătate fără să comunice. Spera din toată inima că va fi binevenit și că erau motive bine întemeiate pentru tăcerea lui Owen. Ar fi foarte greu să vadă că Owen se schimbase spiritual și că îl va respinge.

Ernest nu avea de unde să știe că în timp ce aștepta în Provost un mijloc de transport, lui Owen îi scăzu febra și că acum era cufundat într-un somn adânc, odihnitor și vindecător. Nici nu avea de unde să știe despre rugăciunea lui Delbert Penner pentru Owen. Însă Dumnezeu știa și, la timpul Lui perfect, Ernest bătu la ușă.

Delbert răspunse.

— Aici locuiește Owen Harding? întrebă Ernest.

— Da.

— Sunt un prieten de-al lui. Mă numesc Ernest Kauffman și am venit să-l văd.

— Intră! îl invită Delbert încet, șocat de felul în care decurgeau evenimentele. Intră, repetă el. Trebuie să vorbesc cu tine.

Teama îl cuprinse pe Ernest. Ce ciudat!

— De ce-ai venit? îl întrebă Delbert direct.

— Așa cum am spus, sunt prietenul lui Owen și n-am mai primit nicio veste de la el de când a plecat în luna iulie. Tatăl meu m-a trimis să-l caut. Nu știam nimic despre el. Este ca un frate pentru mine, șovăi Ernest, apoi continuă

Povestea lui Delbert repede, cuprins de dorința de a-l ajuta pe

acest bărbat să înțeleagă cum se simțea. De trei luni am așteptat o scrisoare de la el, dar n-am primit niciuna. Ne-am rugat și Dumnezeu m-a călăuzit să vin.

— Îți voi spune, începu Delbert. Ia loc și îți voi povesti totul. Dar mai întâi trebuie să iau ceva. Cu greu plecă din cameră, pășind încet și împovărat, arătând mult mai bătrân decât era. Merse în dormitorul lui, deschise sertarul și luă scrisorile lui Owen. Tras la față, privi la trupul adormit al nepotului său.

Fiule, l-am promis lui Dumnezeu și o să-mi țin promisiunea, șopti el. Întorcându-se, ieși din dormitor și cu o mână tremurândă, îi dădu lui Ernest plicul pe care erau scrise numele și adresa lui Ernest.

Nedumerit, Ernest privi țință la scrisoarea din mână lui.

— Owen a scris o altă scrisoare înainte de aceasta, pe care am distrus-o, mărturisi Delbert. Înainte să citești această scrisoare, vreau să știi căci cu două zile în urmă Owen a fost rănit și de-abia în această după-amiază a început să se facă bine. Ieri l-am promis lui Dumnezeu că dacă îl va ține pe Owen în viață, voi îndrepta ceea ce-am greșit.

Delbert nu mai vorbi. Trecură câteva minute până când își ridică fruntea în sus și continuă:

— Deoarece sunt sigur că vei înțelege, o să-ți spun ceva ce nici măcar soția mea nu știe.

— Marie, vino! o strigă el pe soția lui. Ia loc. Acesta este prietenul lui Owen, Ernest Kauffman din Guernsey. Vreau să auzi tot ce-i voi spune lui Ernest. Ieri l-am promis lui Dumnezeu că voi face acest lucru.

Marie se așeză pe cel mai apropiat scaun, uimită de cuvintele lui Delbert.

Ce s-a întâmplat cu el! I-a promis lui Dumnezeu! Niciodată nu-și imaginase că soțul ei va vorbi deschis

ÎN VALE

despre Dumnezeu!

— Părinții mei au fost menoniți, dintr-un sat mic din sud-estul Rusiei. Era un sat foarte sărac, prin care trecea o singură stradă, de-a lungul căreia se aflau numai șapte case pe fiecare parte. Familia noastră credea în Dumnezeu, precum toți ceilalți din sat. Era o așezare a menoniților germani. Tata citea în fiecare seară din Biblie.

Delbert se opri, iar amintiri uitate îi reveneau clar când își aminti fața zbârcită și brăzdată a tatălui său ce se aplecă deasupra

Bibliei în timp ce singurul lor felinar răspândea lumina slabă peste paginile ei.

— Copiii mei, aceasta este Pâinea Vieții! Fără ea am muri! De multe ori i-a sfătuit cu aceste cuvinte.

— Aaron era cel mai mare. Delbert se întoarse la prezent și continuă: Și nu cred să fi avut cineva un frate mai bun. Era iubit de toți din sat. Era un om de bază, vesel, întotdeauna ajutându-i pe cei nevoiași. Nimic nu era prea greu pentru Aaron sau prea neînsemnat. Era cu cinci ani mai mare decât mine, dar eram apropiați și vârsta nu era un obstacol. Când aveam paisprezece ani, a fost o iarnă foarte grea. Timp de trei ani plouase foarte puțin și au venit lăcustele mâncând și distrugând orice plantă verde. Cele câteva găini pe care le aveam, făceau oua, însă ouăle aveau un gust atât de rău încât nu le puteam mânca. Tot ce aveau de mâncat erau doar lăcuste, care dădeau gust rău ouălor. Toți proprietarii de pământ, bărbați, femei și copii, au fost chemați să meargă pe câmpuri, cu saci, să prindă lăcuste. Am fost nevoiți să săpăm șanțuri și să îngropăm sacii cu lăcuste, însă nimic nu părea să rezolve problema, îmi amintesc cum tata împreună cu alți bărbați din sat au mers la agronomul local să vadă dacă le dădea voie să răzuiască pământul cu niște scânduri grele pentru a scăpa de lăcuste. Ce surprinși am fost când am primit aprobarea agronomului rus!

Toți caii disponibili au fost luați și în urma lor au prins

8 z

Povestea lui Delibert niște scânduri grele peste care stăteau bărbați și femei ca să dea greutate. Scândurile au fost trase orizontal cu caii și unul lângă altul caii au tras, trecând și peste drumul trasat de echipa de lângă ei, pentru a acoperi tot terenul. Erau o sută de perechi de cai într-un câmp. Era o priveliște impresionantă cu toți prietenii din vecinătate, care s-au adunat să ajute și să privească.

Timp de câteva zile echipele continuau să facă rundele, dar în loc ca lăcustele să se împutineze, acestea păreau să se înmulțească. Apoi bărbații au renunțat la eforturile lor și toți au spus că lăcustele erau în mâinile lui Dumnezeu. Și tot ce puteam face era să ne rugăm pentru ca Dumnezeu să ne elibereze de această plagă a lăcustelor.

Apoi în chip miraculos a început să plouă. A plouat zile în șir, iar lăcustele au plecat, însă iarna următoare aduse încercări grele, pentru că de abia mai era mâncare în sat. Aaron mergea în pădure și tăia

copaci. Lemnele de foc de care familia nu avea nevoie au fost păstrate și mai târziu, tata le-a schimbat pentru un cal. Astfel, mulțumită lui Aaron, am mâncat carne de cal în loc să murim de foame.

În acea primăvară un copac a căzut peste Aaron și a mai trăit doar o parte din acea zi. Familia noastră s-a rugat toată noaptea pentru Aaron. Alții din sat se rugară, dar Aaron muri înainte să vină dimineața. Când a murit Aaron, am dat vina pe Dumnezeu că nu m-a ascultat, că nu l-a păsat. Am refuzat să mă mai rog și îmi astupam urechile ori de câte ori tata citea din Biblie.

Owen îmi amintește de Aaron. Felul lui de a se comporta și de a fi sunt ca ale lui Aaron și l-am urât pe Owen. De ce trebuie să fie ca Aaron? De ce trebuie să-mi amintească de fratele meu, cel pe care l-am iubit atât de mult și pe care l-am pierdut?

Ieri am știut că m-am luptat destul cu Dumnezeu. Owen s-a rugat lui Dumnezeu pentru sufletul meu când delira. După toți acești ani în care m-am purtat urât și nedrept

S3

ÎN VALE

cu el, oare la ce se gândește Owen când e inconștient? La mine! La sufletul meu!

Delbert se scutura din cauza suspinelor mari de regret.

Ernest era încântat să audă mărturia lui Delbert despre Owen. Se simțea ușurat. Totul era bine cu sufletul prietenului său.

Marie stătea cu capul aplecat.

Acest Delbert oare poate fi acel Delbert al meu? Temându-se să se miște, așteptă liniștită.

Recăpătându-și calmul, Delbert continuă:

— Comunitățile menonite nu se amestecau cu țăranii vecini din Rusia. Mulți tineri erau doar menoniți cu numele, respingând învățăturile părinților lor. Fiind începutul Revoluției, erau timpuri grele și mâncare puțină. Satul nostru nu a fost jefuit așa cum au fost jefuite satele bogate din sud. Aceștia aveau ferme mari, trăind cu mult peste nivelul vecinilor ruși. Au fost pedepsiți pentru că și-au strâns comori pe pământ.

Deoarece eram menoniți, iar menoniții nu aveau voie să lupte, m-am alăturat altor tineri care au fugit în nord, în Pădurea Neagră, pentru a nu fi recrutați în armată. Am mers mai mult dintr-un spirit de aventură și să văd țara pe care nu o mai văzusem înainte. Gara era la

doar optzeci de kilometri depărtare de casă, dar când am plecat în nord a fost prima dată în viața mea când am văzut un tren sau o cale ferată.

Niciodată nu o să uit acea noapte. Era întuneric beznă când ni s-a ordonat să urcăm deasupra vagoanelor de marfă. Nu trebuia să fim văzuți. *Stai jos! Ține-te bine! Cu niciun chip să nu-ți ridici capul înainte de zorii zilei, până când trenul se oprește.*

Ne-am întins, ne-am legat de coșurile de aerisire și ne-am ținut cu brațele de vagon. Niciodată, niciodată nu voi uita acea călătorie! Legându-ne, pitindu-ne, am zburat prin noapte cu 104 km/h, în timp ce aerul rece

4

Povestea lui Delbert și tăios al nopții se lupta parcă să ne azvârle în noaptea întunecoasă. Fiecare vagon de marfă era plin de bărbați. De câteva ori am auzit țipete.

Odată, când am oprit în timpul nopții, am auzit vocile unor bărbați în timp ce mergeau lângă vagonul nostru. *Se pare că s-a prins o grămadă de molozi de aceste roți*, spuneau ei.

După ce am coborât din tren, am aflat că paisprezece dintre bărbații noștri și-au pierdut viața. Când treceam prin văi abrupte în munți, deasupra capului nostru erau dintr-o parte în alta cabluri. Aceste văi erau niște canale înguste, care au fost făcute în munte cu ajutorul explozibilului, deasupra cărora erau cabluri ce duceau de la un versant la altul. Cablurile erau doar la câțiva centimetri deasupra vagoanelor. Acei bărbați au fost prinși de aceste cabluri și azvârliți de pe vagoane pe calea ferată.

Ernest se cutremură îngrozit de imaginea zugrăvită de Delbert.

— Însă am fost tare! Își ridică Delbert vocea agitat. Nu-i așa? Am supraviețuit aceluia drum îngrozitor. Am supraviețuit în Pădurea Neagră, unde am tăiat copaci. Mulți băieți și-au pierdut viața, dar eu am supraviețuit! Am supraviețuit când Aaron era în mormânt. De ce? Pentru că am avut grijă de mine.

Când ne-am putut întoarce acasă, oamenii îi urau pe menoniții din cauză că nu s-au alăturat armatei. De ce să trăim noi, menoniții, în timp ce alții își dădeau viața pentru țară? Într-o noapte am găsit o haină militară aruncată în gară. Când o purtam, rușii îmi dădeau hrană și mă ajutau, deoarece credeau că și eu îi ajutam. M-am făcut trădător. Și din această cauză am supraviețuit călătoriei periculoase până acasă.

Cine avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu? Folosindu-mi mintea și mușchii am scăpat de moarte.

— Delbert! Inima ta! Marie se ridică alarmată, în timp ce se lăsă în față pe scaun, sprijinindu-și capul în mâini.

ÎN VALE

— Trebuie să mă odihnesc, îi spuse el cu voce groasă. O să termin de povestit mai târziu. Acum trebuie să mă odihnesc. Du-l pe Ernest la Owen. Eu o să fiu bine... doar am nevoie de odihnă.

Owen încă dormea, așa că Ernest luă un scaun și deschise scrisoarea. *Owen a scris două scrisori, fără să știe că acestea n-au fost trimise. Ce mulțumit sunt că tata m-a trimis aici. Cred că Owen a trebuit să sufere înainte ca Delbert Penner să se vadă așa cum îl vede Dumnezeu, contemplă Ernest.*

Abia putea cuprinde cu mintea tot ce se întâmplase de când a sosit.

CAPITOLUL H

DELBERT CONTINUA

— Ernest! Văd bine? Pe fața palidă a lui Owen se putea citi surpriza când îl recunosc pe prietenul său.

— Da. Ernest îi strânse mâna. Am venit să te văd. Eram foarte neliniștiți.

— Ernest, ce mult mi-am dorit să vorbesc cu tine! Dumnezeu este așa de bun că te-a adus aici, murmură Owen slab, fiind cuprins de oboseală.

— Owen, nu vorbi! Ai fost bolnav și este un efort prea mare pentru tine.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi șopti el slăbit.

— Când te vei simți mai bine îți voi spune, promise Ernest.

În scurt timp somnul puse stăpânire pe Owen, iar Ernest

petrecu timp rugându-se pentru însănătoșirea prietenului său. Se rugă pentru Delbert, ca acesta să-și țină

ÎN VALE

promisiunea față de Dumnezeu și să îndrepte lucrurile cu adevărat. Se rugă pentru Ross, pentru doamna Thompson, despre care îi scrisese Owen, și pentru comunitatea din Metiskow, ca oamenii de acolo să fie receptivi la Cuvântul lui Dumnezeu.

— Hai și mănâncă! îl invită cu blândețe Marie. Delbert s-a odihnit și este timpul pentru masa de seară.

Când Ernest își ocupă locul la masă, aroma ispititoare îi aminti de cât de tare îi era foame. Mulțumitor, el acceptă bolul cu supă de cartofi care îi fu înmănat.

— Roagă-te, îl îndemnă Delbert.

— Dragă Tată ceresc, îți suntem mulțumitori că l-ai ținut în viață pe Owen, se rugă Ernest cu voce tare, cuvintele fiind rostite cu emoție. Continuă să vindec trupul, după voia Ta! Binecuvântează-l pe Delbert și soția lui! Apropie-i de Tine! Îți mulțumesc pentru hrană și pentru ospitalitatea care mi-a fost arătată. Binecuvântează puterea pe care o vom primi din această mâncare și ajută-ne să o folosim pentru a-ți cinsti și glorifica Numele.

— Te superi dacă merg în grajd? Întrebă Ernest după cină, când află că Ross Gordon se ocupa de treburile de afară. Poate îl pot ajuta.

— Să nu te miri dacă nu te lasă să-l ajuti. Însă mergi afară și faceți cunoștință. Poate asta o să îl ajute, îi răspunse Delbert.

Ross fu neliniștit când îl văzu pe Ernest. Ernest se prezentă. Însă când Ross îl întrebă despre Owen, Ernest prinse curaj.

— I-a scăzut febra și doarme normal. Este foarte slăbit, dar suntem plini de nădejde că își revine. Bucuros, Ernest îi împărtăși vestea bună. Vino mâine sau poimâine să-l vezi. Se va bucura dacă vei veni, îl invită el.

Ross aproape terminase treaba, așa că Ernest se întoarse în casă, unde Delbert Penner îl aștepta ca să termine de povestit.

Delbert continuă

— După ce m-am întors acasă, am împlinit douăzeci și unu de ani. Am auzit zvonuri că ai putea trece oceanul până în Canada fără să plătești călătoria. Sora mea cea mai mare, Anna, mama lui Owen, și soțul ei, plănuiau să emigreze. M-am hotărât să merg și eu. Sănătatea îmi era slăbită, deoarece sufeream de pleurită.

Am luat trenul din vestul Rusiei și apoi cu barca am traversat Canalul Mânecii până în Anglia. Acolo a trebuit să fim examinați din punct de vedere fizic. Annei îi era teamă că nu mă vor lăsa să merg din cauza sănătății mele șubrede, însă ce aveam de pierdut? Dacă nu eram primit în Canada, atunci se putea ca altceva să se ivească. În mod surprinzător, doctorul mi-a dat voie să plec. A spus că în Canada e mai rece, iar clima uscată va vindeca pleurită de care sufeream.

Pe vapor am cunoscut-o pe Marie. Era tăcută și foarte timidă. Ani de zile am trăit doar pentru mine, desconsiderând orice și pe oricine îmi stătea în cale. Marie nu știa nimic din trecutul meu. Nu a crescut într-o familie de menoniți. Doream să fiu pe propriile picioare în această țară nouă și liberă și știam că va fi mai ușor să cer pământ de la guvern dacă eram căsătorit. Ne-am căsătorit înainte ca vaporul să ancoreze pe malurile de pe coasta de est a Canadei. Ea a coborât de pe vapor visând doar la fericire, ochii îi străluceau așteptându-se la un viitor unde pământul era stăpânit de toți.

Vocea lui Delbert era tot mai pițigăiată din cauza emoțiilor în timp ce continuă, fără a se ascunde, expunând firea lui rea și neevlavioasă.

— Acea scânteie se stinse și se întunecă în timp ce trăia cu mine o viață lipsită de iubire. Nu știam altă dragoste, decât cea de sine și de propriile mele îndeletniciri. Soțul surorii mele a plecat din această lume la scurt timp după ce s-a născut surioara lui Owen. Amărăciunea mea față de Dumnezeu a crescut și m-am distanțat de ea, întrerupând

ÎN VALE

Delbert *continua* orice fel de comunicare. Un an mai târziu îl urmă pe soțul ei, lăsând în urmă doi orfani. Pe patul de moarte a dorit ca eu să mă pocăiesc și să-i cresc copiii astfel încât să ne întâlnim cu toții în cer.

Din nou am simțit că moartea ei a fost doar o dovadă că Dumnezeu nu înseamnă nimic. Refuzând să fiu împovărat de copiii ei, le-am întors spatele. Dumnezeu să le poarte de grijă! Dacă îi pasă, atunci n-are decât să aibă grijă de acești doi copii fără părinți.

Lacrimile brăzdau obrajii loviți de vreme a lui Delbert.

— Marie, iartă-mă! Aseară l-am cerut iertare lui Dumnezeu și El mi-a răspuns. Ți-am făcut viața grea și am greșit față de tine. Cu ajutorul Dumnezeului Atotputernic, lucrurile se vor schimba de acum.

Rămasă fără cuvinte, soția îi luă mâna bătătorită, neputând

scoate vreun sunet – atât de mare îi era uimirea. *Delbert al meu îl iubește pe Dumnezeu lui Owen! Delbert al meu, e atât de schimbat!* Nu-l cunoștea pe acest nou Delbert, însă inima îi ardea de dorința și speranța să știe mai multe despre Dumnezeu care putea schimba complet o persoană.

— Exemplul răbdător și evlavios al lui Owen a sfărâmat zidul solid pe care l-am construit în jurul meu.

În vocea lui Delbert se putea citi tulburarea.

— Până la urmă, când Owen era singur în lumea asta, fără părinți și fără sora lui, am fost de-acord să am grijă de el. Însă am obligat-o pe Marie să-mi promită că nu-i va spune niciodată că este nepotul meu. Motivele mele erau egoiste. Era destul de mare să facă treabă și chiar a muncit din greu.

Acum câteva luni în urmă s-a reîntors de bunăvoie și a muncit din greu pentru mine. Niciodată nu a comentat, nu s-a plâns și a făcut ce trebuia fără să i se spună. Nici măcar o dată nu s-a răzbunat, chiar și atunci când l-am acuzat că a dat drumul la viței. Delbert oftă tare, plin de remușcare față de cel mai mare păcat al său.

— Când Owen a fost adus rănit, inconștient, iar apoi delira, în acea stare era îngrijorat pentru mine. Am greșit în toți acești ani dând vina pe Dumnezeu pentru experiențele dificile din viață. Eram prea mândru să mă smeresc și niciodată nu am fost fericit. Nefericirea mea a făcut viața altora grea.

Cuvintele lui Delbert erau pline de regret, de pocăință și orice urmă de prefăcătorie fu dată la o parte în timp ce-și descărca sufletul.

— Slavă Domnului pentru credincioșia Lui! Ernest apucă mâna liberă a lui Delbert. El nu a uitat rugăciunile părinților tăi și ale surorii tale, iar acum și Owen a mijlocit pentru sufletul tău. Dumnezeu ne promite că „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”. De asemenea „prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire”.

— Aseară am fost sus și am luat Biblia lui Owen, șopti Delbert istovit. Vreau să-ți citesc niște versete, ca să înțelegi starea noastră – starea tuturor oamenilor înaintea lui Dumnezeu.

Privi rugător înspre soția lui, dragostea luminându-i fața. Ce mult își dorea ca și ea să experimenteze pacea pe care doar Dumnezeu o putea da!

Ernest plecă, pentru că Delbert și Marie aveau nevoie de ceva

timp să fie singuri. Când intră în camera lui Owen, îl găsi treaz și, în câteva minute, îi povesti pe scurt despre pocăința de păcate a lui Delbert.

— A luat Biblia ta să-i citească lui Marie. Bucuria se putea vedea pe fața lui Owen.

— Deja mă simt mai puternic! șopti el.

Împreună, cei doi prieteni, îl lăudară pe Dumnezeu pentru îndelunga Lui răbdare, pentru mila Sa și pentru răspunsul la rugăciuni. Știau că îngerii în ceruri se bucurau de o oaie pierdută care s-a întors în siguranța staulului.

9

ÎN VALE

Înainte de sfârșitul zilei fu scris în Cartea Vieții Mielului și numele lui Marie Penner. Niciodată de când s-au căsătorit ei nu au trăit o pace atât de divină ca aceea pe care o simțeau acum în pieptul lor.

Acum cea mai mare dorința a lui Delbert era să primească iertarea lui Owen și să-i spună că era unchiul lui.

— Măine, dacă se simte destul de bine, îi vom spune și lui câte ceva din ce i-am povestit lui Ernest, îi spuse lui Marie.

— Cu câteva săptămâni în urmă i-am spus că ești unchiul lui, mărturisi Marie.

— Știe? Întrebă Delbert mirat. Mă bucur că știe. Acum trebuie să-i arăt că vreau să fiu unchiul lui.

— De-abia aștept ca Owen să afle tot ce mi-ai spus mie, continuă Marie. Acum știu că s-a rugat: ca noi să primim iertarea și curățirea lui Dumnezeu. Ochii îi scânteiau, radiind o bucurie profundă.

— Unchiule Delbert! o bucurie mare izvorî din inima lui Owen când îl văzu pe unchiul lui ezitând în fața ușii deschise.

Unchi! auzind salutul plin de bucurie al lui Owen îi dispăru orice îndoială cu care Delbert se luptase. Simți dragostea lui sinceră și durerea pentru sufletul lui. Suspinând ușor, Delbert se împletici până la patul lui Owen și căzu în genunchi.

— Îmi pare rău, Owen! Iartă-mă! Suspinele îi cutremurară trupul în timp ce luă mâna întinsă a nepotului său.

— Te-am iertat, unchiule. Totul este iertat!

Acestea fiind spuse, marea povară a lui Delbert fu ridicată, fără să mai lase loc vreunei acuzații incriminatorii

Delbert continuă a vrăjmașului: *Dumnezeu te-a iertat, dar crezi că Owen te va ierta? Este de neiertat felul în care te-ai purtat cu el.*

Cu o seară înainte Satan, vrăjmașul omului, s-a luptat să câștige controlul din nou asupra sufletului lui Delbert. Acum o mare pace îl cuprinse, când ultima întăritură a lui Satan a fost dărâmată. Nepotul lui îl iertase.

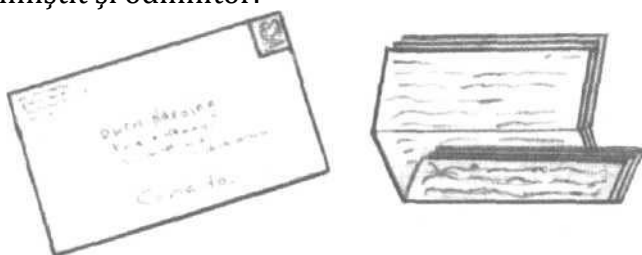
Lacrimi de iertare și bucurie îi curgeau fără rușine pe obraji. Owen așteptase această zi, visase la acest timp. Și acum, în timp ce minunea se desfășura, frumusețea ei părea mai mult decât putea duce.

— După ce o să te refaci mai bine, sunt multe lucruri pe care doresc să ți le spun. Delbert se ridică de pe marginea patului. Acum, odihnește-te!

Cam stingher, îl mângâie ușor pe Owen pe umăr așa cum un tată ar face fiului său mai mic.

Owen se bucură de atingerea unchiului său. Oare nu-și dorise o astfel de înțelegere când era doar un băiețel? Durerea lui fizică și oboseala erau suportate cu bucurie. Suferința nu mai era nimic pentru el. Cu bucurie a suferit toate pentru mântuirea unchiului său. Și Dumnezeu, care vede și cunoaște toate lucrurile, i-a răspuns! Cea mai mare dorință a lui de pe pământ se împlinise.

Extenuarea cuprinse trupul slăbit a lui Owen și căzu într-un somn liniștit și odihnitor.

CAPITOLUL 15

RĂSPUNSURI

„L-am găsit pe Owen, fiți liniștiți. Vă voi scrie. Ernest”.

Povara grea a Marthei Kauffman se ridică în timp ce citi mult așteptata telegramă a fiului ei plecat.

— Mergi repede la grajd și arată-i lui tata asta, spuse ea, dându-i telegrama lui Marylin. Sunt vești îmbucurătoare și mi-ar plăcea să afle

și el cât mai repede posibil.

După opt zile sosi și scrisoarea de la Ernest. Familia se adună și mama o citi ascultătorilor nerăbdători.

Dragii mei.

Sunt atâtea lucruri pe care vi le-aș putea scrie, încât de-abia știu de unde să încep. Mai întâi, o să vă dau vești despre Owen, căci, *după*, cum știți sunteți nerăbdători să a/lați despre el. Am mers cu

ÎN VALE

O mașină de colectat smântână din Vrovost, care mal înspre seară m-a lăsat ckiar la jmna/amiliei Venner. Șoferul mi-a povestit despre cât de bine avea Owen grijă de ferma., așa că am știut ckiar înainte de a ajunge ca el era la Delbert Venner.

Delbert a răspuns la ușă. După ce m-am prezentat, a spus într-un mod ciudat și insistent:

— Intră. Trebuie să vorbesc cu tine.

Acest lucru m-a cutremurat. Apoi m-a întrebat:

— De ce-ai venit?

Atunci mi-am dat seama că ceva nu era. În regulă...

Owen ajost lovit destul de rău.

Ruth icni și se făcu palidă la față. Mama se opri pentru un moment, privind-o nedumerită pe fiica ei, apoi continuă:

Ajost Inconștient timp de două zile dar, în după-amiaza zilei când am venit, și-a revenit și a început să se facă. bine. Cineva a dat drumul vițelilor lui Delibert când era. O furtună, de zăpada. și Owen căuta ultimul vițel când a căzut de pe cal și s-a lovit. A făcut febra, mare pentru că a stat în frig și s-a udat și, din această cauză, a delirat.

Delbert mi-a spus că în timp ce delira, a vorbit doar despre trei lucruri: despre Jamilia noastră și că nu i-am scris, despre dorința disperată de a găsi vițelul de dragul lui Delbert și despre îngrijorarea pentru sufletul lui Delbert. Acestea au avut un impact atât de mare asupra lui Delbert, încât a promis că dacă Owen își revine va îndrepta, lucrurile cu el și cu Dumnezeu.

nsuri

Apoi Delbert Venner mi-a povestit mie și soției lui despre viața lui. Delbert îl dezmoștenise pe Owen. El îi este unchi și nu văr! Când vin acasă, o să vă povestesc mai multe. A trecut prin mari încercări – încercări prin care nu cred că au trecut mulți oameni. Datorită vieții evlavioase pe care a trăit-o Owen, în ciuda/aptului că a fost tratat

nedrept și cu răutate, iar acum era cât pe ce să-și piardă viața încercând să-i/acă pe plac unckiuului său, mătușa și unckiuul său și-au recunoscut nevoia spirituală și s-au împăcat cu Dumnezeu.

Vă voi povesti *un lucru pe care l-am aflat*. Părinții lui Owen aujost creștini din Rusia, iar Delbert vine și el într-o Jamilie menonită. Pare incredibil, dar uimitor, *când te gândești cum Dumnezeu a călăuzit viața lui Owen*. Este minunat și Jelui în care s-a împlinit și dorința mamei lui Owen de pe patul de moarte. A trebuit să sufere ani întregi *pentru* ca unckiuul lui să se întoarcă din nou la Dumnezeu.

Delbert mi-a spus că ar dori să *rămân până când Owen se reface*, dacă-mi dați voie. Așa că aștept *un răspuns cât de repede* se poate.

Ați primit vreo scrisoare de la doamna Tkompson, care stă la est de Metiskow? A venit la programele de biserică din Metisteow. Clarence Skantz și altejamilii vin aici o dată pe lună. Owen e *foarte* încântat că aici se întâlnesc/rați care trăiesc ceea ce scrie în Biblie. Sunt o mare binecuvântare *pentru* el.

ÎN VALE

Delbert arată *foarte slăbit* Este *un* om mare și voinic, dar *din* cauza inimii *nu are* voie să se streseze. Marie este o persoană mică și timidă, *dar, de când* s-au pocăit amândoi, Owen spune că *sunt* alți oameni.

Ross Gordon lucrează pentru Jamilia Venner. El era aici înainte să vină Owen, iar Owen se întreabă dacă *nu* cumva el e *cei care* a dat drumul laviței, *pentru*, că îl amenințase că o să se *răzbune deoarece* îi luase locul de *muncă*. Întotdeauna se poartă de parcă s-ar *teme de noi*, *dar tot se întoarce*. Rugați-vă – *pentru ei și pentru noi*.

OK, da! Aproape că uitam să vă spun! Owen ne-a scris de două ori, *însă de ambele dați unchiul lui a luat* scrisorile și *nu* le-a trimis. Pe prima a distrus-o, iar pe a doua a ascuns-o. Faptul acesta l-a jăcut mai *confuz* pe Owen și l-a descurajat că *nu* i-am *răspuns* la scrisori. Asta clarifică anumite *lucruri*.

Această scrisoare *ajunge sale* destul de lungă, dar cam astea s-au întâmplat.

Vaji un serviciu de închinare aici, în a treia *duminică* și de *abia* aștept să o întâlnesc pe doamna Tkompson din nou. Owen mi-a spus că data *trecută ea nu* ajost.

Cum sunt toate pe acasă? Leroy, *faci față* și la *treaba mea*?

Owen vă *transmite salutări de la* el. Domnul să vă binecuvânteze

pe fiecare.

Ernest 95

Răspunsuri

Timp de câteva minute nimeni nu rosti nimic. Conținutul scrisorii îi uimi pe cei din familie când se gândiră la lanțul evenimentelor care arătau clar călăuzirea divină a lui Dumnezeu.

— Cu adevărat, putem spune pentru Owen: „a venit mâna Domnului peste mine, și m-a strămutat”, cită tata familiei lui.

Neliniștea lui Ruth dispăru. Îi spusese lui Owen că se va ruga pentru el când a plecat cu trei luni în urmă. Aproape că i se clătinase credința când trecu lună după lună fără să primească vreo veste de la el. Totuși, întotdeauna crezuse că era vreun motiv bine întemeiat pentru care nu-i scrisese. El încă îi era credincios Domnului! Inima i se bucură când se gândi la mila lui Dumnezeu. Acum experimenta bucuria mântuirii celor mai apropiate rude ale lui, din cauză că a ascultat de călăuzirea lui Dumnezeu și a mers din nou în Metiskow, fiind gata să meargă a doua milă și să sufere dacă era necesar. Era încântată când se gândea că acum Owen avea speranța că își va vedea din nou părinții cândva.

Cred că Dumnezeu era în controlul vieții lui Owen încă din copilăria lui. Sunt încântată să știu de credincioșia părinților lui și să văd după mulți ani cum le-a fost răsplătită preocuparea pentru viața spirituală a familiei.

Ruth ascunse toate aceste sentimente în inima ei. Continuă să se roage și se liniști, având încredere că Dumnezeu era în control și că ea nu trebuia decât să facă voia Lui.

CAPITOLUL 16

MOARTEA

Trecură patru luni de când Ernest scrisese prima dată familiei lui. Iarna stăpânea pământul ținându-l în mâna-i de gheață, în timp ce vânturi reci suflau și viscolea neîncetat peste dealuri, prin văi, ca apoi să treacă peste ferme, înghițindu-le în nămeți de zăpadă. Ziua era scurtă, iar întunericul surprindea natura înghețată. Pe măsură ce temperatura scădea tot mai mult, vânturile încetară și soarele străluci cu putere. Nimeni nu îndrăznea să iasă afară. Din hornurile caselor unde focul ardea continuu în sobe, încercând să țină afară frigul aspru, fumul se spirala în sus.

Era ianuarie și era cel mai friguros ianuarie pe care-l trăiseră cei

din Metiskow de mulți ani. În casa familiei Penner un grup solemn era adunat în jurul patului lui Delbert.

fOf

ÎNVALE

— Mi-am risipit viața...

Delbert încerca din greu să tragă aer în piept, chinuindu-se să rostească fiecare cuvânt.

— Sunt cu mâna goală... Am pace, dar n-am făcut nimic pentru Domnul meu... vorbea el întrerupt și cu greutate.

Lacrimile îi curgeau pe obraji palizi în timp ce-și închise ochii, extenuat din cauza efortului depus să vorbească.

Marie plângea încet. Patru luni. Patru luni prețioase în care au împărtășit, au învățat și s-au bucurat de fiecare zi împreună. Patru luni de fericire înainte ca dragul ei soț să fie doborât din nou. Timp de patru luni au studiat Biblia împreună, s-au rugat și s-au cunoscut mult mai bine unul pe altul. Au avut doar patru luni în care L-au putut sluji pe Dumnezeu împreună.

Ce prețios le era Cuvântul! Ce scumpi le erau copiii lui Dumnezeu! Fratele Shantz și alți câțiva frați și surori au venit să-i viziteze, să-i încurajeze și să-i învețe. Delbert chiar a fost în stare ca o dată să meargă la un serviciu de închinare în Metiskow. Ce mult se bucurase în sufletul lui să se închine din nou lui Dumnezeu la un program de biserică, așa cum făcuse în copilărie.

Fratele Shantz, cu doar câteva săptămâni în urmă, când iarna nu era așa grea, a putut să vină și să-i boteze. Da, cu adevărat o viață nouă li se deschise, iar acum acel capitol se încheia. Inima lui Delbert nu avea să mai reziste prea mult timp și tristețea o cuprinse pe Marie.

Ea știa că pacea din sufletul ei nu va muri când Delbert va părăsi această lume. Plecarea lui doar îi va mări dorința de a-L sluji cu credincioșie pe Dumnezeu, astfel încât să poată auzi și ea cuvintele Stăpânului: „Bine, rob bun și credincios; [...] intră în bucuria stăpânului tău”.

Întunericul se lăsă. Împreună cu întunericul, sufletul lui Delbert își luă zborul când își dădu ultima suflare. Pe față i se așternu un zâmbet; apoi fața i se relaxa și stătea nemișcat. Bătălia lui pe pământ se sfârșise. Cu tristețe, *toz*

Moartea

Marie, Owen și Ernest priviră la trupul lui, dar totuși cu bucurie,

pentru că știau că el era gata să-L întâlnească pe Creatorul lui.

— Dumnezeu este așa de bun, spuse Marie simplu. Mi-a salvat soțul și mi-a dat patru luni fericite să învăț să-l cunosc și să trăiesc cu un Delbert schimbat. Întotdeauna îi voi mulțumi pentru aceste patru luni în plus. Inima lui Delbert era slăbită înainte să vină Owen, dar Dumnezeu în mila Lui l-a ținut în viață până acum.

— Acum moartea nu mai pare ca fiind sfârșitul, recunosc Owen. Îmi aduce întristare, deoarece cu adevărat am învățat să-l iubesc și să-l apreciez pe unchiul Delbert. Mi-ar fi plăcut foarte mult să fi locuit împreună cu voi doi, însă sunt și foarte bucuros să știu că sufletul lui este cu Dumnezeu. În mijlocul durerii este bucurie. Unchiul tocmai a plecat acolo să ne aștepte pe noi. Îmi place să mă gândesc că acum vorbește cu părinții lui și părinții mei, care l-au așteptat.

— Credincioșia lui Delbert din ultimele patru luni au fost o mare încurajare și pentru mine, spuse Ernest gânditor. Ultimele lui cuvinte ne arată că a simțit că și-a risipit viața, că nu a făcut nimic pentru Domnul lui. Într-un fel e adevărat, pentru că a trăit șaiszeci și șapte de ani înainte să-și predea viața lui Dumnezeu. Însă privind în urmă la cele patru luni, am observat că Delbert n-a pierdut nicio ocazie de a-și da mărturia vecinilor sau oricărei alte persoane care a venit aici, la fermă. Șoferul de pe mașina de colectat smântână, vecinul tău Wilson, doctorul Turner și chiar poștărița. I-am auzit pe mulți din Metiskow minunându-se de schimbarea pe care au văzut-o în Delbert.

— „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. Ernest cită acest verset. Aceasta a fost dorința lui Delbert. De mai

103.

ÎN VALE

multe ori l-am auzit repetându-și aceste cuvinte.

Ernest rămase și toată luna martie, înainte să se întoarcă în Guernsey. Când își luă rămas-bun de la Owen, frații își strânsesă mâna unul altuia promițându-și să-și scrie și să se roage unul pentru altul.

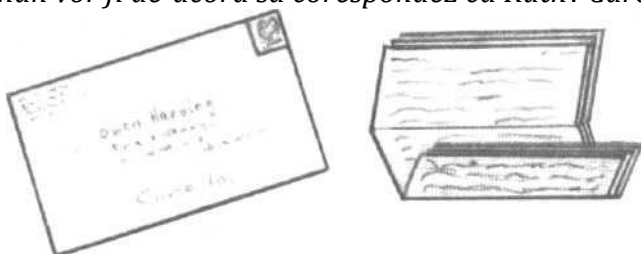
— Dumnezeu să te însoțească, Ernest, și, într-o zi, din nou drumurile noastre se vor întâlni. Sunt sigur de asta. Mi-a prins mai bine decât crezi faptul că ai fost aici.

— Owen, o să-mi fie dor de tine. La revedere, frate!

Și Ernest plecă, urcând în trenul ce avea să-l ducă acasă.

Owen se gândi la Ruth, ce aștepta întoarcerea fratelui ei. Inima începu să-i bată mai repede când își dădu seama că în curând va trece un an.

Am crescut din punct de vedere spiritual? Oare Abram și Martha Kauffman vor fi de-acord să corespundez cu Ruth? Care va fi reacția ei?

CAPITOLUL 17

DECIZII

Zilele treceau. Erau zile aglomerate, în care pregăteau câmpurile pentru însămânțarea de primăvară. De-a lungul câmpurilor, Owen manevra grapa. Solul negru, bogat și moale era pregătit pentru a planta grâul.

În timp ce lucra pământul, Owen avea ocazia din plin să viseze, să se gândească sau să mediteze nederanjat. Cel mai mult se gândea la viitor și la deciziile pe care trebuia să le ia în ce o privește pe mătușa Marie și pe el.

Inima îi bătea cu durere când se gândea la plecarea lui Ross. Oare a făcut tot ce trebuia pentru a-i arăta dragostea adevărată a lui Dumnezeu? Sau poate a eșuat într-un fel neștiut de el? În timpul lunilor de iarnă, atât el, cât și Ernest au căutat să și-l facă prieten pe Ross.

Și se părea că lui Ross îi plăcea să fie cu noi. Oare nu acum două săptămâni a venit tatăl lui să ne întrebe dacă *ioj*

ÎN VALE

Decizii știm pe unde se află?

Owen încă îl putea vedea și auzi foarte clar pe tatăl lui Ross.

— Unde-i Ross ăla, care nu-i bun de nimic? întrebă mânios tatăl lui.

— Nu-i aici și nici nu l-am văzut de mai mult de o săptămână, răspunse Owen în mod plăcut. Vă pot ajuta cumva?

— Să mă ajuți? strigă tatăl lui Ross. Asta-i bună! Owen simți mirosul îngrozitor de alcool.

— Numai să-l găsesc! Și-a luat hainele și-a plecat. Nu va scăpa ușor cu asta! Bombănind, domnul Gordon plecă, dar conversația lor rămase imprimată în mintea lui Owen. Ce mult își dorea să-l ajute pe acel tânăr nefericit!

Întorcând perechea de cai, Owen începu să meargă din nou de-a lungul câmpului.

Și eu, și mătușa Marie trebuie să luăm o decizie, se gândi el cu voce tare. Nu poate avea grijă singură de fermă și nici nu m-aș gândi să o las aici. Pe lângă asta, trebuie să avem părtășie în mod regulat cu credincioșii.

Doamna Thompson se mută din nou în orașul natal din Guernsey, Saskatchewan. Fratele Shantz îl încuraja acum pe Owen și pe mătușa lui să se mute aproape de o biserică sănătoasă și stabilă, mai ales că atunci când vine iarna nu va mai putea veni pentru un timp de părtășie.

— Apreciem credincioșia și dorința ta de a-L sluji pe Domnul, îi spuse fratele Shantz la despărțire, cu o lună în urmă. Ți-a răsplătit credincioșia și mărturia ta cu bucuria de a-ți vedea unchiul și mătușa primind darul mântuirii. Roagă-te pentru călăuzirea Lui. Și noi ne vom ruga pentru tine. Sunt sigur că Dumnezeu are un loc pentru tine și mătușa ta și El îți va arăta voia Lui.

Toată dimineața Owen se gândi într-un fel sau altul la aceste sfaturi și încurajări. Îi plăceau aceste dealuri. Îi plăcea foarte mult ferma unchiului Delbert. Oare trebuia acum să renunțe la tot?

Seriozitatea deciziei cu care se confrunta apăsa greu asupra lui. În timp ce adapă caii înainte de prânz, Owen căută un loc liniștit și-și vărsă neliniștea Tatălui său ceresc.

Doamne, sunt gata să merg și să fac orice crezi că e mai bine pentru mine. Știu că mătușa Marie și cu mine avem nevoie de părtășie într-o biserică sănătoasă. Arată-mi clar care este voia Ta.

Pacea îl cuprinse, alungând neliniștea.

„Azi Domnul este Păstorul meu

Eu lipsă n-am să duc...”

Cântă acest imn care-i plăcea foarte mult.

„Din verzi pășuni și din ape vii.

Eu sufletu-mi adap.

Povață-mi dă pe cărarea grea.

În lume port al Său Nume sfânt

Chiar și prin moarte, eu trec ușor

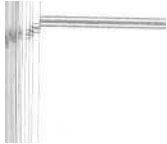
Și nu mă tem nicicând”.

Am fost de multe ori în vale, medita el. Acum valea este luarea unei decizii. Viitorul îi era neclar. Totuși, speranța și credința erau raze ce-i luminau cărarea, pentru că Domnul, Păstorul lui, era cu el. Oh, ce gând binecuvântat! El nu era singur!

Plouă abundent, iar dealurile înverziseră, câmpurile erau încărcate cu lucerna și grâu.

— Am primit răspunsul! Mătușa Marie îi înmâna nepotului ei mult așteptata scrisoare. Ochii îi străluceau de fericire și Owen se miră de bunăvoința ei în a-și abandona rădăcinile, să plece de la casa ei și să se mute în Tofield, unde locuia Brent, vărul lui Delbert.

Toată vara scrisorile circulau între ei și Brent. Brent

ÎN VALE

căuta o fermă potrivită pentru ei. De-a lungul verii Owen a așteptat un răspuns de la Brent și dintr-un alt motiv, pentru că atunci când avea să primească răspunsul se gândi că era timpul să mai scrie o scrisoare. Astăzi au primit răspunsul, în acea seară luă un pix și o hârtie și scrisese frumos:

Dragă *Ruth*... La sfârșitul scrisorii scrisese:

Ferma unchiului *Deibert* va fi vândută vecinului nostru, domnul Watson. Imediat ce *terminam* de recoltat, eu *împreună*, cu mătușa Marie mă voi muta în *Tojield*.

Psalmul 23 înseamnă */oarte mult pentru mine*. De mai multe ori m-am luptat să trec prin vale, o vale care părea *întunecată, și fără* limite. *Însă. Întotdeauna, când am privit la Păstor, El a fost fie lângă mine, fie m-a călăuzit.*

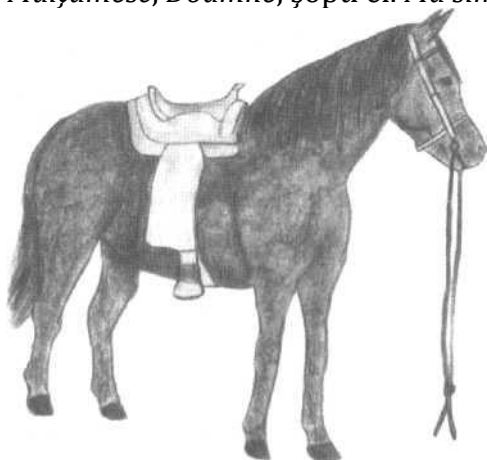
Gândurile lui Owen zburară înspre est, cu scrisoarea lui. Se

părea că indiferent de cât de mult muncea, zilele treceau greu. Continuă să se încurajeze singur că totul era în mâinile lui Dumnezeu, fiind plin de încredere că era gata să accepte orice răspuns din partea lui Dumnezeu. Totuși, nesiguranța se ținea scai de el.

Mătușa Marie era și ea la fel de nerăbdătoare ca Owen și de multe ori se oprea și înălța o rugăciune pentru nepotul ei și Ruth.

După o săptămână și jumătate, Owen primi mult așteptata lui scrisoare. Cu mâna tremurândă o deschise, apoi încet se liniști. Un zâmbet larg și o fărâmă de bucurie se puteau vedea pe fața lui.

Mulțumesc, Doamne, șopti el. Mă simt foarte nevrednic!

CAPITOLUL 18

DUPĂ CINCI ANI

— Tată! Tată! strigă Mark, băiețelul de trei ani, când ieși pe ușă și o trânti în urma lui.

Owen își legă calul de țărcul de lângă grajd și întinse brațele să-l ia pe fiul lui ce alerga înspre el. Ridicându-l, îl învârti prin aer, iar râsul lui vesel spulberă liniștea serii.

— Susie m-a mușcat! anunță Mark știrile importante, imediat ce-și trase răsuflarea.

— Chiar așa? Owen își așează jos fiul, îl luă de mână și împreună merseră în casă pentru cină.

— Da. Și mă doare. O privire încruntată alungă zâmbetul în timp ce-și examina degetul să-i arate urma dinților. Uite, tata, ia și sărută-l. Susie m-a mușcat.

— Vai! Vai! Owen se opri să analizeze degetul și să-l sărute. Trebuie să ai grijă să nu pui degetele în gură la Susie până învață să nu

muște.

IOCI

ÎN VALE

Mătușa Marie se uită afară prin geamul din camera de zi, zâmbind cu dragoste la comportarea dintre tată și fiu. Inima îi era plină de dragoste în timp ce o ținea în brațe pe micuța Susie, care dormea adânc. Dragostea o înconjură. Mulțumirea îi umplea inima, pentru că Dumnezeu în mod miraculos s-a îngrijit de fiecare nevoie a ei. Draga de Ruth! Ce binecuvântat era Owen să aibă o parteneră ce stătea cu credincioșie lângă el. Cu adevărat era un ajutor potrivit.

— Doarme? Ruth zâmbi cu dragoste la scena din fața ei. Firavă, draga mătușă Marie, o ținea în brațe pe fiica ei adormită. Capul mic, cu părul creț și închis la culoare era înconjurat de mâinile blânde ale iubitei ei mătuși.

— Mulțumesc că ai legănat-o până a adormit, mătușă Marie. M-ai ajutat atât de mult.

Ridicând-o pe fiica ei ce dormea, Ruth o strânse cu blândețe pe mătușa ei de mână.

— Ce mult ne bucurăm, și eu, și Owen, că locuiți cu noi. Lacrimile se adunară în ochii lui Marie. Da! Tatăl ei ceresc i-a dat atât de multe...

Boc! Boc!

Uitându-se întrebător la soția lui, Owen se ridică de la masă să vadă cine era musafirul lor.

— Ross! Chiar ești tu? Uimirea și bucuria îl cuprinseseră pe Owen în timp ce-și întinse mâna pentru a-l întâmpina călduros. Bine ai venit la noi acasă!

— Aș putea, te rog, vorbi cu tine afară? ezită Ross, mutându-se agitat când pe un picior, când pe altul.

— Bineînțeles! fu Owen de acord, închizând ușa în spatele lui.

— Cine este? întrebă Mark. Cine-i acel bărbat?

— Un om pe care mătușa Marie și tata îl cunosc de mult timp, răspunse Ruth, recunoscând numele lui Ross.

HO

După cinci ani

— Cineva pentru care ne-am rugat, adăugă încet mătușa Marie.

Mă întreb ce-l aduce pe aici.

— Am venit să-ți spun ceva, rosti repede Ross înainte să-i piară curajul. Atunci când căutai vițeii lui Delbert și te-ai lovit a fost vina mea. Eu am dat drumul vițelor. Am pus capcane pentru vulpi acolo unde nu trebuia. Calul tău s-a speriat din cauza unei capcane.

— Ross, rosti Owen emoționat. Te-am iertat cu cinci ani în urmă. De atunci am bănuț că tu erai vinovatul și te-am iertat.

Pe fața lui Ross se putea vedea nedumerirea.

— Ai știut? șopti el în cele din urmă.

— Mă bucur c-ai venit, Ross! De când ai plecat de acasă, m-am rugat să am din nou ocazia să vorbesc cu tine.

— Cred că de asta nu te-am putut uita. Am lucrat în sud, în vestul îndepărtat și acum în nord. Întotdeauna erau momente în care mă gândeam la tine. Săptămâna trecută am început să lucrez pentru domnul McCloud. El a menționat numele tău.

Ross își ridică privirea și pentru prima dată îl privi pe Owen drept în ochi.

— Mi-a spus că ai fost orfan, dar că ai făcut ceva cu viața ta. N-am știut niciodată. Am crezut că lucrurile au mers bine pentru tine întotdeauna. De asta te-am urât.

Timpul zbură și cei doi bărbați continuă să vorbească. Abia după ce văzură că se lăasă întunericul își dădură seama cât de târziu era. A doua oară când Owen îl invită pe Ross să intre în casă să și mănânce cina, acesta îl refuză spunând că trebuie să plece.

— Mai vino, Ross! Mătușa Marie s-ar bucura foarte mult să te vadă din nou și mi-ar plăcea să-mi cunoști familia.

— Voi veni! îi promise Ross.

— Încă mă mai rog pentru tine, Ross. Harul lui Dumnezeu este îndeajuns pentru toți oamenii. El nu dorește pieirea nimănui, ci ca toți să ajungă la cunoștința *ta*

ÎN VALE

puterii Lui de a mântui și de a schimba vieți. Nu uita ce ți-am spus mai devreme. N-am făcut nimic prin propria-mi putere. Totul este lucrarea lui Dumnezeu în viața mea.

Ross se întoarse să plece.

— O să mă gândesc la ce ai spus, Owen. Noapte bună.

În acea seară, după ce îi înveli pe micuții lui adormiți, Owen se opri din nou la motto-ul cu versetele familiare, dar care însemnau mult

pentru el, așezat într-un loc de cinste lângă măsuța de toaletă. Ruth broda cuvintele pe o pânză de in înconjurată de un chenar cu trandafiri sălbatici, pe care-l înrăma și i-l oferi cadou.

Domnul este *Vastorul meu*: nu voi duce lipsă de nimic.

Cât de adevărat! medita el.

Et mă paște în pășuni verzi mă duce la ape de odihnă;

Îmi înviorază sufletul și mă povățuiește pe cărări *drepte*, din pricina Numelui Său.

Sunt atât de nevrednic de neprihănirea Ta, Doamne! Totuși, inima îmi este copleșită când mă gândesc la felul în care mi-ai înviorat sufletul și m-ai povățuit...

Chiar dacă ar și să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun *mu*, căci Tu ești cu mine.

Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.

Owen se gândi înapoi la văile pe care le-a trecut. Ce singur s-a simțit uneori. *Totuși*, se opri puțin, adânc

HZ

După cinci ani cufundat în gânduri *acum știu că m-am simțit așa din cauză că am încercat să merg prin ele singur. Cu credință în Dumnezeu nu este niciun pic de frică! Promisiunea Lui! Trebuie ca întotdeauna să-mi amintesc ce-a promis...*

Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și pakarul *meu* este plin de dă peste el.

Da, *fericirea*, și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele.

Bunătatea lui Dumnezeu! Mila Lui! El mi-a arătat astea tot mereu.

Ruth intră în cameră neobservată. îl văzu pe soțul ei stând în picioare, dus pe gânduri în fața motto-ului care era foarte semnificativ pentru el. Ea știa mângâierea, puterea și curajul pe care el le găsea în aceste promisiuni.

Încet, merse lângă el și-l prinse de mână.

— Ruth... șopti Owen emoționat, de fiecare dată când citesc aceste cuvinte, îmi devin tot mai scumpe. Prezența Păstorului... o pot simți chiar acum, aici cu noi.

Ruth încuviință.

— Chiar aici, acum!

Cu degetul ei subțire urmări ultimul rând al motto-ului, iar Owen citi cu voce tare:

— „Și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele”.
Da, Ruth! Și dacă suntem credincioși, Păstorul nostru ne va călăuzi cu bine prin vale.

CUPRINS

Introducere...1

1. Mergi acum!...3
2. Întoarcerea...7
3. Prima dimineată...11
4. Plecarea lui Ross...19
5. Nu mai este timp...25
6. O descoperire încântătoare...29
7. Duminică...35
8. Ross se reîntoarce...43
9. Treieratul...49
10. Un răspuns în parte...55
11. Răzbunarea lui Ross...63
12. Rănit...73
13. Povestea lui Delbert...79
14. Delbert continuă...87
15. Răspunsuri...95
16. Moartea...101
17. Decizii...105
18. După cinci ani...109

Asociația International Christian Aici Ministries este o organizație creștină conservatoare, care caută să ajute cât mai mulți oameni cu nevoi fizice și spirituale de pretutindeni din lume. În România, organizația publică literatură creștină care poate fi folosită acasă, în biserică, în școli și în activități de evanghelizare.

Această literatură este publicată cu scopul de a-L înălța pe Iisus Hristos ca Domn și Mântuitor și de a-i încuraja pe cititori să trăiască o viață dedicată în totalitate lui Hristos.

Dacă doriți mai multe informații despre lucrarea Asociației CAM și despre cărțile publicate de noi, sau dacă aveți nevoie de ajutor spiritual, vă rugăm să ne contactați la:

Asociația International Christian Aici Ministries

O.P.1, Gh. P.1, C.P.1 Suceava, 720300, România

Telefon: 0230/533032

Fax: 0230/533037 Email: infoicamro.org

